

**SLOVENSKE
ZEMLJE ČUVARJI!**

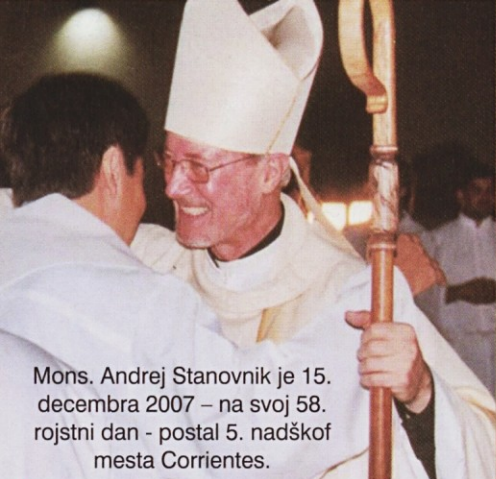
Slovenskih domobrancev
se enkrat na leto skupno
spomnimo in zanje
molimo.

Foto Marko Vombergar

Duhovno življenje

BUENOS AIRES LETO 75 +++ 6 • JUNIJ 2008

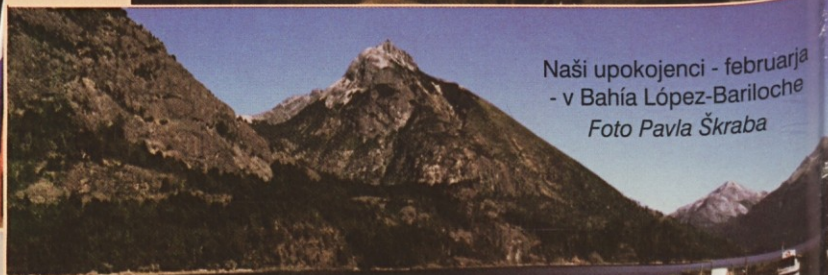
Mons. Andrej Stanovnik je 15. decembra 2007 – na svoj 58. rojstni dan - postal 5. nadškof mesta Corrientes.

Slovenska udeležba na buenosaireski Ferla del Libro – Foto Marko Vombergar

Pristavski Dekliški zbor Milina v Miramaru. Foto Janez Jelenc

Naši upokojenci - februarja - v Bahía López-Bariloche Foto Pavla Škraba

Kamor so šli oni, gremo tudi mi!

ALBIN MAGISTER

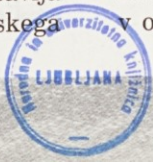
Približal se je mesec junij in neogibna dolžnost me je zavezala, da približam v spomin tistega iz leta 1945 ter mu po svoji védnosti dam pomen in vrednost ter povem dejstva, ki so se na Slovenskem spočenjale v tistem usodnem desetletju v taki medsebojni vzročni povezavi, da so našla svoj vrhunec v krvavi in množični daritvi slovenskih domobrancev v Rogu in drugod. Nisem prvi in ne edini v dolgi vrsti svojih vrstnikov in naših potomcev, ki smo si edini v tem, da je Vsemogočni sprejel ta zadostilni dar za lepšo bodočnost slovenskega naroda. Verjetno tudi nisem edini, ki je ob poznanih grozotah občasno zanihal v svoji veri v božjo Previdnost.

Sam se še dobro spominjam noči iz maja na junij, ko sem kot upornik proti nemili usodi zapuščal nočno moro in spone rdeče svobode, ki so oklepale v kranjskem taborišču borce iz prvega transporta slovenskih domobrancev. Bile so zelo zgodnje ure prvega junija, zame že vse s soncem obsijane, ko sem že prost od Kranja tam doli koračil v meni neznano bodočnost. K sreči me je božja Dobrota odrinila na rob žaloigre, katere uvodni akordi so zagrmeli tedaj na odročnih prizoriščih v razdivjanem mesecu juniju leta 1945. Evropa naj bi tedaj že dihala v miru in svobodi.

Naključje ali ne, razgrinjal sem letošnjo 15. številko Družine, ko sem se spravljal k pisanju spominskih besed in se na eni od notranjih strani zdrznil ob naslovu »Ne sodi takoj – vedno si pusti čas za razmišljanje.« Naslov je članku-poročilu izbrala avtorica le-tega Ksenja Hočevar, in iz branja sem uvidel, da je dobesečno povzela vodilo, ki si ga je bil svoječasno v svoj program zapisal škof dr. Gregorij Rožman. Ime samo predstavlja zame znamenje (nisem si želel svetopisemskega

pridiha, a je prišlo samo od sebe), ob katerem se cepijo pota, predvsem zgodovinarjev, in se sodbe ne ujemajo. Opozorilo iz naslova me je nagnilo, da sem se na hitrico vprašal, ali naj velja kot nalašč tudi zame, ko sem na tem, da se spustim v labirinte revolucijskih dni, a sem se kar hitro nalahno nasmehnil. Šestdeset in več let, skoraj iz dneva v dan poslušam in prebiram, razmišljam in presojam, karkoli že pride iz leve ali desne in iz navidezne sredine, si postavljam vprašanja in nanja odgovarjam, medtem ko se tudi dobro zavedam, da me je krščanska vzgoja v družini pa v osnovni in k sreči tudi v srednji šoli po svoje

oblikovala, tako da katerakoli sodb, ki bi se našla v naslednjih ugotovitvah – ni takojšnja!

Visti številki Družine pa so me prestresle besede urednika (naše) Zaveze, prof. Justina Stanovnika, proti koncu njegovih 'Refleksij na refleksije', v katerih se zgrozi nad dejstvom, da med tisoči ljudi, ki so v juniju 1945 uprizorili Kočevski Rog in ga ponavljali na drugih prizoriščih, ni bilo enega samega 'junaka', svestega si svojega takratnega početja in ponosnega na opravljeno (od zgoraj ukazano) 'delo' krvnika, da bi nam (slede Justinove besede) »... *izpolnili srčno željo in nam povedali, kaj so fantje govorili, ko so padali v jame. Katere so bile njihove zadnje besede ... A nič! ... A nič!*«

Res je; ne vemo za tiste predsmrtne vzklike, morda krike groze, ali pa samó neme in stoične predaje usodi človeka, zvezanega borca, ki od obsedenih krvnikov ne moleduje za usmiljenje. Ni bilo joka, morda tožba nezavestnih in v bolečinah umirajočih teles, morda kakšna iztrgana beseda odpuščanja? Ne vemo, da bi kdo odstopal od svoje pripadnosti slovenski domobranski vojski. Ni nam znano, da bi kdo od mučencev prosil za življenje; kvečjemu za milostni strel v neizrekljivih bolečinah. Nimamo nič izrecno izpričanega. Le iz molka zakrknjenih krvnikov sklepamo, da so domobranci umirali kot junaki.

Še danes, še danes pa nas do vzhichenja pretresajo besede slovesa, ko so odhajali, kljub zloveščim vestem, z vetrinjskega polja na slovenski Koroški:

Kamor so šli oni, gremo tudi mi!

Njihovo usodno odločitev v tedanji bivanjski stiski je možno motriti z gledišč verskih, moralnih, političnih, vojaških ali zgolj osebnih nagibov. Za nas je nedvomni izraz medsebojne zvestobe bojnih drugov. Kot da bi v tistih okoliščinah hoteli uresničiti tisti tolikokrat z navdušenjem zapeti stih »... strnimo se v enoto, v kamenito gmoto!« bi lahko tolmačil pesnik, ki bi se poglobil v njihovo epopejo.

Vendar je neomajna zvestoba vrednotam, katere so izpovedovali in za katerih obstoj in veljavnost so se borili in katerim so s srcem in umom bili predani, je taista zvestoba tisti glasnik, ki nam razloži in osmisli njihov posvečeni konec v skritih globelih, jamah, brezni in zamolčanih grobiščih. Nekaj skrivnostnega, zgolj z naravnega vidika težko doumljivega je bilo v tisti nenadni, nedomišljeni odločitvi »... kamor so šli oni, gremo tudi mi!« Morda najlepša himna zvestobi v teh nepozabnih besedah. Res je, podoba človekove veličine in dostojanstva se izkaže v težkih in usodnih trenutkih.

* * *

Generacija, ki je množično izkravela v poznopomladnih dneh tistega leta, si je že v svoji doraščajoči dobi trdno privzela npravne vrednote krščanske omike in ljubezen do vsega dobrega in lepega, ki odlikuje slovenski narod. Z umom in srcem je sprejemala védnost in vodila ter npravna merila svojih očetov. Svojim vzgojiteljem pa verskim, duhovnim in političnim vodnikom je zaupala, jim izkazovala spoštovanje in se zvesto po njih naukih ravnala. Mnogi od njih so pozneje svoja načela potrdili z mučeniško smrtjo. Vsem tem delavcem za javni blagor, žal, zgodovinska veda še ni znala ovrednotiti njihovih zaslug in jim dati javnega priznanja.

Slovenski predvojni mladi rod je že tedaj bral verodostojna poročila o preganjanju kristjanov v Mehiki; tudi to, kaj so rdeče brigade ('brigade' je spoznavni znak za teroriste!) počele v Šaniji, leta 1936 in potem, mu ni bilo neznano. Knjiga 'Ukrajina joka' jim je odpirala oči, medtem ko so jih takoiimenovane 'ljudske fronte' zatiskale svojim 'vernikom' (Kot vemó, je tudi 'fronta' spoznavna beseda za teroriste; kjerkoli se pojavi, je identifikacija ustanove, organizacije, gibanja, itn., ki se z njo poimenuje, nesporna). V Sloveniji je poznejši minister-mesar Matija Maček že vedel, ker je že videl, kako in kaj se godi v Sovjetski zvezi, pa je tisto resnico, kot tolikih drugih, previdno zamašil. Šovinistična režima, fašistični in nacistični, pa komunistični protibožni in scela amoralni sistem so bili v predvojni Sloveniji pravočasno postavljeni na indeks. Ampak ne na cerkveni, pač pa na civilnega, tistega o nedostojnih pojavih. Kljub temu so rdeče klice prosto pronicale v tkivo slovenske družbe. Ko so rdeči farizeji proslavljali vdor Sovjetske zveze na Poljsko in skupaj z nacisti odprli proti njej dvojno fronto in so prav taki nekaj mesecev pozneje ploskali z vzklikom »Heil!« izgonu slovenskih profesorjev v šentvidskih Zavodih, je bila okužba že očitna.

Kajti v začetku vsega zla, ki se je izkotalo na Slovenskem, je bila laž. Za lažjo je prišel umor v sprevrženi besedi 'likvidacija'. Pozorne moraliste bi morala že ta mahinacija spraviti v 'uzbuno'. Naivno partijsko priznanje z besedo 'partizan', je že dalo vedeti, odkod to in kam pelje ta 'vsenarodna' of, pa še petdeset let pozneje ni pripeljalo do poraznega zaključka. Priznано 'falirani' študentje z 'jus-a' ali pa učitelji samozvanci iz CK-ja so ukazovali justifikacije slovenskih rodoljubov in jih po izvršenem ukazu očrnili z izdajalci. In se niso zmotili: likvidiranci so v resnici izdajali prave

namene boljševiške partije. To je zgodovinska resnica, za naivne ali pa nepoštene zgodovinopisce pa to, da je slovensko domobranstvo poglobilo razdor v slovenskem narodu. Junaški vladika, ki je obsodil umore, zaradi tiste pridige najbrž ni postal sporna oseba, ampak simpatije do domobrancev, za katere je bil marksizem veliko zlo za slovenski narod, mu niso bile odpuščene.

Slovensko ljudstvo je bilo resda v drugi polovici 18. stoletja in v naslednjih štirih desetletjih v glavnem svetovnonazorsko razdeljeno med takomenovanim katoliškim (poslabšalno povedano klerikalnim) in liberalnim taborom; med Orli in Sokoli se je tekmovalo na vseh družbenih področjih. Ljudje so vedeli, kdo je kdo, kdo izpoveduje krščanske nazore in kdo pristaja v liberalni struji, in eni kot drugi so si zaupali med seboj. Med njimi ni bilo smrtnega sovraštva. »Izdajalca v celem ni bilo števili!«

Nered je vztrajno in prihuljeno vnašala v družbene celice klika, ki se je napajala v anarhističnih in komunističnih manifestih. Laž je bila že v začetku tega zla; laž in sovraštvo do krščanske omike. Na Čebinah, leta pred 'našo' revolucijo, je prerojena komunistična partija imela ustanovno zborovanje v izbi kmečke hiše, ki je bila okrašena (kamufilirana) z bohkovim kotom in na stenah nabožnimi podobami. Laž že v začetku. Pozneje so si kolovodje nadeli lažna imena; od dvanajstih apostolov je kar nekaj znanih imen. Izjema je le nosilec novega 'evangelija' Krištof-Kardelj; potem pa se pojavijo Kidrič – kot prvak Peter, tudi v plenumu spreobrnjenec Pavel kot Kocbek, Luka-Leskošek, Matija (prej Ivan) Maček pa še drugi. Bistremu opazovalcu velikopovedno. Eno so govorili, a delali popolnoma drugo. Govorili so o borbi za pravično družbo in svobodo, prinašali pa moralni razvrat in razkroj krščanske kulture, ki je najzvestejša branilka človekovega dostojanstva. Podirali so vse meje, ki jih je božja Modrost postavila z dekalogom. Kot samozvanci v svojem Plenumu so obsodili na smrt (rekli, da na smrtno 'kazen') vsakogar, ki se jim ne bi hlapčevsko pridružil, in odlok so začeli dosledno in kruto izvajati. S tem juridičnim zločinom se je sprožila slovenska žaloigra in dosegla nesluteni višek v mesecu neizbrisnega spomina: v juniju 1945.

Kajti slovenskim fantom, ki so pozneje kot slovenski domobranci z vetrinjskega polja složno odhajali neznani usodi nasproti, je v sveti jezi, da, v sveti jezi zavrela kri, ko so iz kraških brezen in gozdnih globeli pa iz plitvih posamičnih grobov vlekli iznakažena in gola trupla svojih sorodnikov,

prijateljev in znancev; ali pa tedaj, ko so jim na vratih domov padali v naročje svojci prestreljeni od ponočnih morilcev, poveličanih v likvidatorje. V tistih pretresljivih in svečanih trenutkih ni zorel, ne, vzkipele je nenadni trdni sklep: **mi se ne damo!** Ali kot je črno na belo postavil svojo prerokbo véliki Narte: »Z zločinci ne maram nič skupnega; med menoj in njimi je samo smrt!«

* * *

V slovenskem srednješolskem tečaju smo pred tridesetimi leti naročali in priporočali svojim dijakom: berite vse, tudi to, kar prihaja iz sovjetske komunistične Republike Slovenije; potem pa se po svoji pameti in vesti odločajte. Njihovim vrstnikom domá (da, domá, v Sloveniji) taka svoboda ni bila dana. Komunistična partija jih je odrezala od 'gnilega' Zahoda in kar nekaj dni zapora si se prislužil, če si le poškilil v tisk emigrantov. Začelo se je štetje 'po našem štetju' in mladi rod je moral biti srečen, ker je živel v dobi 'po osvoboditvi'. V začetku je bila laž in laži je bilo konec, lažnivcev pa ne!

Zato emigracija, no, ne bomo nepooblaščen govorili v njenem imenu; zato mi domovinskih generacij, katerih izobraževanje v nesvobodi in v enoumju je bilo v védenju in v bistvenih vprašanjih dostikrat zelo okrnjeno, ne sodimo in puščamo času čas in upamo, da jih bosta naravna intelektualna poštenost pa primerno izkustvo v bistvenih vprašanjih slej ali prej pripeljala na stično točko narodne sprave.

Ne bodo pa pri nas našli opravičenja in vere o njihovem človeškem dostojanstvu ljudi, ki so živeli v času domobranskih mučencev in »vse lažnivo o njih govorili«, čeprav so zase predobro vedeli, kako veliki rodoljubi so bili tisti, ki so potem, že v času 'miru' množično in v strahotnih mukah umirali. Tisti nekdanji aktivisti, ki zdaj v svojih poznih letih nimajo poguma, da bi to svoje védenje o neoporečni narodnostni zavesti domobrancev javno izpričali in da se resnica prav spozna, a če tega ne premorejo, nimajo opravičenja. Vendar, iskreno povedano, da nas kljub temu nemalokrat premaga sočutje do ljudi, katerim je tisti veliki greh Kočevskega Roga zastrupil marsikatero uro nemirnega življenja. V ponižnem priznanju zločina ali zakrite resnice edinole se jim lahko razjasni nad njimi nebo.

Morda, da tudi zato njih žrtev krvava ni bila zaman?

MRTVI ŽIVIM!

BARA REMEC, lesoreš

*Pomlad smo začutili v naše grobove,
pognal se sok je v leščevje in smreke.
Čeprav nam žica roke gnile veže,
so nekam lažje nam postale veke.*

*Kako smo umirali, morda že veste?
Bil je večer, zahod v krvavi peni.
Ko mesec vstal nad Rogom je za pričo,
so curki brizgnili skoz noč ognjeni.*

*Med resje padali smo kakor snopi,
z rokami grebli kakor k tlom pribiti.
Ko mesec je presvetlil zadnje krošnje,
smo bili z zlatom in s krvjo obliti.*

*Brez sveče, križa in brez rože,
naš dom samotno je grobišče.
V nočeh, ko veter gospodari,
nas komaj zver za hip obiše.*

*Na jesen je zasulo listje
grobove naše, skrilo kamen,
čez nas so tekle kalne vode,
ugasnile poslednji plamen.*

*Mirno pričakali smo zimo,
snega namedlo je v kotlino,
prišla sta z burjo mraz in tema,
a nas ni zeblo sem v globino.*

*Ležali vdano smo v pusti,
počasi gnili in trohneli,
dokler vetrovi nam od juga,
odeje bele niso vzeli.*

*A zdaj smo kot bolni od vonjev,
rasto nad nami vetrnice.
V nočeh, ki mlačne so postale,
lete čez nas selilke – ptice.*

*Vse vrača se nazaj v domove,
Telovo stopa že na duri,
vi boste v cerkvi pri molitvah,
le nas ne bo pri sveti uri.*

*Noge strohnele so v kolenih,
odgnile roke so nam v rami.
Prešlo poletje bo in jesen,
a mi še vedno bomo sami.*

*Ko bomo v prst se spremenili,
in tla zgnojili naše hoste,
ko bomo z zemljo kakor eno,
takrat nas morda našli boste.*

*Z ljubeznijo nas vse zberite,
požegnajte in pokopljite,
tako bi radi počivali
med vami in pri cerkvi spali.*

Veliki teden v Medžugorju

Pri liturgičnih obredih velikega tedna je sodelovalo 207 duhovnikov. Za številne romarje in domačine je bila cerkev premajhna, tako da so mnogi spremljali obrede na velikem ekranu v novi dvorani. Po večernih obredih je bilo do polnoči češčenje Najsvetejšega. Vse dneve pred veliko nočjo je bilo veliko spovedovanja. Poleg romarjev iz evropskih držav so bile opazne večje skupine iz Argentine, Nove Kaledonije, Združenih držav Amerike, Koreje in Libanona. Najavljen je bil tudi 19. mednarodni festival mladih od 1. do 6. avgusta 2008 z naslovom: »Prejeli boste moč Svetega Duha, ki bo prišel nad vas, in boste moje priče«.

Miss sveta 1982 v Medžugorju

V Medžugorje je romala Mariasela Álvarez Lebrón iz Dominikanske Republike, ki je bila miss sveta leta 1982. Kot otrok je prejela vse zakramente, a v polnosti je začela živeti po veri šele pred šestimi leti. Čeprav je že konec 80-tih let slišala za Medžugorje, ga je zdaj prvikrat obiskala in ga doživela močnejše kot Fatimo ali Lurd. Zanimivo je, da si kot najlepše dekle na svetu ni izbrala kariere fotomodela ali igralka, marveč je končala arhitekturo in dela na televiziji. Poročena je in mati štirih otrok. Pravi, da je izkusila, kako znanost ne daje odgovorov na vprašanja, ki si jih zastavljamo, in da nam družba, v kateri živimo, ne daje odgovora na vse izzive, pred katerimi se nahajamo. »To nam daje samo Bog.«

Iz Glasnika Kraljice miru

Umetniška ustvarjalnost in Duh

TOMÁŠ ŠPIDLÍK

Vsak človek je duhovni ustvarjalec

Cerkveni očetje so si zastavljali vprašanje: v čem je človekova veličina? Stari Grki so jo videli v njegovi zmožnosti spoznanja. Sodobni empirizem zvede spoznavni dej na sistematično zbiranje tega, kar dejansko obstaja, posebej tega, kar pade pred oči. Ruski mislec S. L. Frank (1877-1950) se zoperstavi temu mehanskemu pojmovanju, ki človeka zvede na fotografski aparat. Človek ni zbiralec dejstev, v svojem bistvu je ustvarjalec. Kot podoba Boga Stvarnika je poklican k preoblikovanju vesolja. Vsakdo poskuša na svojem mestu ustvariti nekaj novega, obogatiti resničnost s svojim delom. To opazamo pri rokodelcih, predvsem pa to zavestno želijo umetniki. Vprašati se moramo torej, kako se rodi umetniško delo.

Pogosto slišimo ta stavek: »Umetnik v svojem delu izraža samega sebe.« Toda trditev izpodbijajo umetniki sami. Ko ustvarjajo, hočejo izraziti 'nekaj', kar je prišlo kot navdih. Stari Grki so govorili o Muzah in so v navdihu videli skrivnosten božanski glas. Umetnik se ga čuti prisiljen sprejeti, prostovoljno se poistoveti s tem glasom, z njim hoče sodelovati. Ta mu govori na neviden način in on mu hoče dati vidno obliko v sliki, kipu, poeziji, glasbi... To ni lahka stvar. Umetnik trpi, prihajajo dvomi, ali bi ne bilo bolje opustiti načrta... Toda to ni mogoče. Kakor obseden je od tega glasu, prisiljen, da ga uboga.

Torej se zastavi težko нравno vprašanje: mar to, da je človek 'obseden' z neko mislijo, prisiljen izvrševati tisto, kar je nenadoma prišlo k njemu, ne pomeni mogoče nekakšnega ponižanja človeka, izgube njegove svobode in do-

stojanstva? Kar prihaja 'od zunaj' in prisiljuje, človeka nedvomno zasužnjuje. Ali je torej umetniško ustvarjanje v bistvu nenravno?

Ugovor lahko razrešimo samo z odgovorom na neko drugo vprašanje: kje je izvor navdih, kdo govori v njegovem glasu? Obstaja samo en izbran primer: če navdih

prihaja od Svetega Duha, potem ne prihaja 'od zunaj', ker je Sveti Duh 'duša naše duše', pripada našemu duhovnemu 'jazu', vrh tega je Božji Duh Duh svobode, človeka ne zasužnjuje, temveč osvobaja.

Iz tega sledi neizogiben zaključek: edina prava umetnost je religiozna. Dostojevski je zapisal: »Tu se hudič bojuje z Bogom in bojno polje je človeško srce.« Ne moremo sprejeti umetniške ustvarjalnosti »onkraj dobrega in zlega«. Kar Bog ustvari, tudi posvečuje. Takšna mora biti tudi človeška umetnost. Ustvarjalnost, ki ni posvečena, se izrodi v uničevalni titanizem, božanski navdih se umakne demonski obsedenosti.

Božanski izvor resničnega navdih se kaže v dejstvu, da umetniki želijo izraziti nekaj neskončno lepega, neskončno lepoto. Takšen je samo Bog. In sam Bog se na ta način izraža v stvarstvu in predvsem v učlovečenju Besede. Rojstvo Božjega Sina je vrhunec vsakega umetniškega dela. Sveti Duh je prišel k Mariji in ona je dala temu 'navdihu' *par excellence* človeško obliko v pravem pomenu besede, ko se je popolnoma predala tej službi.

Svetopisemska pripoved o stvarjenju kaže Božjega Duha nad breznom, iz katerega mora vznikniti svet (1 Mz 1,2). Sveti Duh se spusti nad Devico. Marija rodi 'sveto dete', da meso Besedi – Verbo - Boga, Božji Besedi – Parola - v njenem polnem razodetju. Zato predstavlja Jezusova oseba višek lepote, kot potrjuje tudi on sam: »Kdor je videl mene, je videl Očeta« (Jn 14,9), v njem na viden način

gledamo brezkončno nevidno lepoto.

Vsak kristjan mora biti v skladu s svojo poklicanostjo, kot odgovor na klic Svetega Duha, udeležen pri tem 'veličastnem umetniškem delu' stvarjenja in posvečevanja sveta.

Duhovni človek, kot ga predstavlja ikonografija

Glavni predmet nabožne ikonografije so osebe svetnikov v svojih povečanih telesih. Svetniki morajo biti predstavljeni v popolnosti svoje bogupodobnosti. To združuje dva vidika: nevidno v vidnem, dušo in duha v telesu, ki razkriva resničnost 'notranjega človeka'. Da bi bolje določil to umetniško in duhovno prizadevanje ikonopiscev, uporabi Pavel Florenski tri pojme: človekov 'obraz' loči od 'portreta' in nazadnje od 'ikone'. 'Obraz' bi bil nekaj takega kot fotografija, posnetek zunanega videza. Od umetnika, ki ustvarja 'portret', se zahteva več. Ta mora pokazati tudi značaj osebe, svojskosti njene duše, njeno osebnost. Nabožni ikonopisec pa se zaveda, da 'značaj' še ni celotna osebnost. Ta vsebuje tudi Svetega Duha. Samo tako je človek Božja podoba in sličnost. (1 Mz 1, 26-27). Zanimiva je primerjava z antičnim gledališčem. Tudi tukaj, na odru, se je moral človek, to je igralec, pojaviti kot božanstvo. Problem so reševali z masko, ki so jo dali na naravni obraz. Krščanska ikonografija ne pozna 'maske'. Svetniki morajo biti prikazani s svojimi naravnimi obrazi, v svojih telesih. In ker je njihovo telo popolno, mora biti lepo. Toda katera je ta lepota? Ni dovolj občudovati lepe oblike, prav tako ni dovolj pokazati, kako telo - in še posebej obraz - odkriva značaj in vzgibe duše. Toliko bolj zmotno bi bilo slikati izmišljena, neresnična, fantastična telesa. Telo mora odsevati Duha.

Da bi ikonografija dosegla ta cilj, je sprejela določena sredstva, določeno simboliko. Telesa so v umirjenem položaju, brez sledi motenj, čeprav so včasih v gibanju. To gibanje je ritmično in najraje počasno. Če so negibna, so kot 'epikleza', pričakovanje milosti. Svetloba jih popolnoma prežarja, zdi se, da prihaja od znotraj, ali pa so preprosto prosojna.

Ti vidiki se bolje odražajo na golih telesih. Toda na ikonah je veličastna golota pridržana za križanega Kristusa, za nekatere 'jurodivje', norce za Kristusa, ali

za mučence. Svetniki so ponavadi oblečeni. S pomočjo obleke je človek umeščen v svoje neposredno okolje v prostoru in času, na svoj družbeni položaj, v svojo vlogo in delo. Toda tudi te obleke morajo biti deležne poduhovljenja telesa. Obleke prerokov so lahko kotne, da bi pokazale močno navzočnost Božjega navdiha. Če so nepremične, je navzočnost Duha vdihnjena z osvetlitvijo.

Florenski opazi, da slikanje ikon v luči ne gleda zgolj zunanosti

predmetov, temveč bistveno in najbolj notranjo istovetnost njihove bitnosti. Pri slikanju ikon luč ohranja in ustvarja stvari, je njihov objektivni vzrok. Torej je ne moremo obravnavati kot zunanje: je presežno ustvarjalno počelo stvari, ki se v njih razkriva, vendar se ne omejuje nanje. Torej je vse, kar se v njih razodeva, luč: *Vse, kar se razodeva, je luč* (Ef 5,13). Tudi telo in celoten človek sta Božja milost.

Iz knjige *Ali poznaš Duha?* - Konec

Nameni Apostolata molitve

ZA JUNIJ

SPLOŠNI: Da bi vsak kristjan gojil poglobljeno in osebno prijateljstvo s Kristusom, tako da bi lahko posredoval moč njegove ljubezni vsakemu človeku, s katerim se sreča.

Izkustva in znanja ni mogoče ločiti: eno se nanaša na drugo. Zato želimo poudariti, da je resnično poznavanje Božje ljubezni mogoče samo v okviru ponižne molitve in velikodušne razpoložljivosti. Taka notranja drža človeku omogoči, da se njegov pogled, uprt v Kristusovo prebodeno stran, spreminja v tiho češčenje. V Kristusovem srcu, iz katerega je pritekla kri in voda, kristjan prepoznava izvir številnih darov milosti. Vera, ki jo razumemo kot sad izkustva Božje ljubezni, je milost, je Božji dar. Človek pa bo lahko izkusil vero kot milost le, v kolikor jo bo sprejel kot dar, po katerem si bo prizadeval živeti.

Kdorkoli v svojo notranjost sprejme Boga, mu postaja podoben. Upiranje pogleda na Gospoda, ki je »odvzel naše slabosti in odnesel naše bolezni« (Mt 8,17), nam pomaga, da postanemo bolj

pozorni do trpljenja in stisk drugih. Njegova s sulico prebodena stran nas dela občutljive za Božjo odrešensko voljo. Omogoča nam, da se zaupamo njegovi odločitvi in usmiljeni ljubezni, obenem pa krepi v nas željo, da bi sami sodelovali v odrešenskem delu, da bi postali njegovo orodje. Po darovih, ki jih prejemamo iz njegove odprte strani, tudi naša življenja postajajo izviri, iz katerih tečejo reke žive vode. Pobožnost češčenja Odrešenikove prebodene strani nas varuje pred nevarnostjo, da bi se zavlekli vase in nas dela pripravljene živeti za druge. Na zapoved ljubezni lahko odgovorimo samo zato, ker smo prej izkusili, da nas je Bog ljubil prvi. Zato pobožnost, usmerjena v Božjo ljubezen, ki postane vidna v skrivnosti križa in se vedno znova obnavlja v evharistični daritvi, predstavlja temelj naše sposobnosti, da ljubimo, da sebe izročimo v dar in postanemo orodje v Kristusovih rokah. Samo na tak način bomo lahko prepričljivo oznanjali njegovo ljubezen.

Češčenje Božje ljubezni, ki jo simbolično ponazarja prebodeno srce, ni le prehodna oblika pobožnosti,

ampak bo vedno ostala nepogrešljiva prvina živega odnosa z Bogom.

Benedikt XVI, Iz pisma ob 50. obletnici okrožnice Haurietis aquas, 15.5.2006

MISIJONSKI: Da bi mednarodni evharistični kongres v Quebecu, v Kanadi, pripomogel, da bi vedno bolj razumeli, da je evharistija srce Cerkve in vir evangelizacije.

V letošnjem juniju bo v Quebecu, v Kanadi, mednarodni evharistični kongres, po vrsti že devetinsirideseti. Priprave so trajale več let, sodelovanje pa je zajelo navdušene organizatorje z vseh strani

sveta. Tak evharistični kongres je namreč izreden dogodek ne le za državo – gostiteljico, ampak za ves svet. Vesoljna Cerkev se na ta način zahvaljuje Gospodu za njegovo ljubezen, izraženo v evharistiji. Zato obhajamo mednarodni evharistični kongres vsakokrat v drugi državi, pomeni pa vir duhovne obnove in ljubezni do evharistije, tega najdragocenejšega zaklada, ki nam ga je Kristus zapustil.

Geslo letošnjega kongresa je: *Evharistija, Božji dar za življenje sveta*. Zvesti verniki v tem času povsod po svetu dvigajo svoje roke k evharističnemu Jezusu, da tako poživijo svojo apostolsko in misijonsko zavzetost. Tudi v Evropi smo nekaj podobnega doživeli ob papeževem srečanju z mladimi v Koelnu ali v Rimu, ko je sprejel množico prvoobhajancev z njihovimi družinami in katehisti.

Končno se spomnimo na mašno daritev v naši domači cerkvi, kjer častimo Gospoda, se mu zahvaljujemo in se mu izročamo. Vsaka nedeljska maša je evharistično slavlje za župnijsko občestvo.

p. Jože Kokalj

SLOVENSKI: Da bi nam obhajanje praznikov vstajenja, vnebohoda, binkošti, svetega Rešnjega Telesa in Jezusovega srca pomagalo k bolj osebni povezanosti z Jezusom.

Náš primarni cilj tuzemskega življenja teži k eni in edini točki. In ta točka ima najgloblji temelj v Kristusu. Kristus sam je ta temelj. Biti s Kristusom je nedvomno prioriteta vseh prioritet. Jezus svojih učencev ni poklical predvsem za to, da bi delali čudeže, da bi izganjali hude duhove in ozdravljali bolne, ampak da bi bili z Njim. In to je bistvo in smisel vsega našega življenja – biti z Njim ali hoditi za njim (prim. Mr 1,17; 2,14). Učenec vedno hodi za učiteljem. Biti na poti za Jezusom, je temeljna poklicanost vsakega človeka. To je resnična izbira za pravo krščansko življenje v Kristusu.

Oseben in intimen odnos s Kristusom človeka osvobaja in odrešuje. Več prostora je v naših srcih za Boga, bolj smo polni miru, veselja, sreče in navdušenja.

Ali kot pravi svetniška kandidatinja Claire de Castelbajac: *»Božje veselje, to je, ko Bog zavzame več prostora v tvoji duši kot vse, kar je človeško in polno obupa.«*

Prazniki vstajenja, vnebohoda, binkošti, sv. Rešnjega telesa in Srca Jezusovega, so v službi prav tega osebnega odnosa, osebne povezanosti s Kristusom. Pomagajo nam odpreti vrata našega srca, na katera Jezus vedno znova trka ter potrpežljivo čaka našega odziva. Čaka na nas, kdaj ga bomo sprejeli in ga povabili v svoje življenje. Ti prazniki nam pomagajo izprazniti samega sebe vsake posvetnosti, navezanosti in grešnosti ter tako pripravljati in v svojem življenju prostor za Boga. Biti z Njim pomeni prav to: biti izprazenjen samega sebe in vsake posvetnosti. Stari pregovor pravi: *»Povej mi, s kom se družiš, in povem*

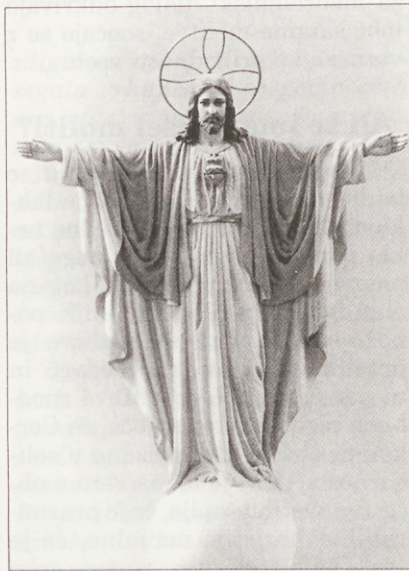
ti, kdo si.« Družiti se z Gospodom pomeni tudi biti mu vedno bolj podobni. Sv. Janez od Križa je verjetno imel v mislih prav to, ko je zapisal: *»Trudi se vedno in v vsem posnemati Kristusa in usklajevati svoje življenje z njegovim. Opazuj ga, da boš znal hoditi za Njim in v vsem ravnati, kakor bi ravnal On.«*

Sebastjan Kristovič

MOČ MOLITVE

p. LOJZE BRATINA

Apostolat molitve je znamenje upanja za človeštvo in svet

Sredi novih časov

Kršćanstvo že od samega začetka spremlja obdobja nepredvidenih sprememb. Dogajalo se je, da je prišel čas novih dogodkov in z njimi novi izzivi in krize: novosti so v ljudeh zbužale negotovost in nejasnost, kaj bo v prihodnosti. Rimski imperij

je propadel in pojavili so se novi narodi s popolnoma drugačno kulturo (5. stol.). Rušil se je srednji vek in nastopil je preporod (16. stol.), kasneje razsvetljenstvo (18. stol.). In kaj se bo zgodilo z nami ob vhranju najrazličnejših cunamijev?

Doživljamo namreč nekaj povsem novega. Zahodnoevropske cerkve se praznijo in marsikje ne vedo, kaj bi z njimi počeli. Ugaša uveljavljena zakramentalna praksa spovedi, porok ter obveznega nedeljskega bogoslužja. Avtoritativne besede mož Cerkve izgubljajo nekdanjo težo, nimajo takega vpliva na vernike. Kaj naj bi bilo obvezujoče, naj bi bila stvar iskrene in osebne, na življenjski izkušnji temelječe presoje.

Po drugi strani pa se širi vpliv in zanimanje za nove oblike verozanj, ki izhajajo in se zgledujejo po različnih drugih verstvih. Značilno za to novo religioznost je, da je zelo občutljiva na vrednote, kot so solidarnost, pravičnost in prijaznost do okolja. Navdušenci za medreligijski dialog odkrivajo moč skupne molitve, soočajo se z vprašanji o prihodnosti vseh.

Ali še ima smisel moliti?

Ob tej pestrosti dogajanja se lahko zares vprašamo: ali je lahko apostolat molitve še vedno nekaj pomembnega, aktualnega ali pa naj gledamo nanj le kot na eno izmed preživiteljskih oblik pobožnosti? Apostolat molitve je prosilna molitev, ki je odveč in ni pomembna, če papeževe spodbude niso več obvezujoče, če Cerkve ni občestvo, povezano v solidarnosti, in če je njena vera v občestvo svetih utopija, če je praznovanje evharistične stvaritve nerealno, če je vsakdanja podaritev samega sebe samo težnja ...

Na apostolat molitve gledamo znotraj te krize sodobne religioznosti globlje kot bi nam na prvi pogled obetala neka preživeta oblika ljudske pobožnosti.

V duhu teologije po drugem vatiškem cerkvenem zboru je bil apostolat molitve opredeljen kot »občestvo verujočih, ki se po vsakdanjem darovanju sebe združuje z

evharistično daritvijo, po kateri se nikdar ne neha delo odrešenja, in sodeluje pri odrešenju vsega sveta, tesno povezano s Kristusom«.

Vsak kristjan je poklican v življenje s Kristusom in njegovim duhovništvom. Je takšno teološko gledanje tuje čutenju sodobnih ljudi?

Ena molitev - en svet

Blizu čutenju sodobnega človeka je nedvomno solidarnost z ljudmi vsega sveta. Že teolog Karl Bart je na pragu vstopa v globalni svet dejal, da je kristjan oseba, ki drži v eni roki Sveto pismo, Božjo besedo, v drugi pa časopis. Interneta pač še ni poznal. Na vsa mogoča boleča dogajanja naj bi se kristjan odzval najprej sočutno in z iskreno prošnjo za odrešenje. Kako naj bi se sicer kot vernik odzval na tako raznoliko problematiko? Kako naj usmerja svojo molitev?

Duh apostolata molitve nas torej vabi, da sprejmemo papeževe in škofijske spodbude v svoje srce in izrekamo prosilno molitev, zavedač se, da je naša, zgolj človeška moč omejena. Prosite torej ... Hkrati pa, da naša dnevna molitev postane samopodaritev Gospodu, v duhu vere, »da vsako dejanje iz ljubezni vpliva na ves svet« (Teilhard de Chardin).

Na božjo popolno ljubezen do nas, ki jo slavimo v evharističnem slavlju, odgovarjamo s samopodaritvijo Bogu in bližnjemu. Nenehno naj bi se dvigala iz naših src molitev: »Vzemi in sprejmi Gospod vso mojo svobodo.«

»Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da kdo da življenje za svoje prijatelje [...] Oče vam bo dal, kadarkoli ga boste prosili v mojem imenu« (Jn 15,13).

Simbol ljubezni pa je srce. Zato ni čudno, da je bil apostolat molitve, priprošnje in dnevne samopodaritve Gospodu, povezan s pobožnostjo zatekanja k Srcu Jezusovemu. To božje Srce je zares tisti globinski »motor« in navduševalec za pravo življenje tega apostolata, tako znotraj src posameznika kot življenja v družini, župniji in Cerkvi.

Iz Ave Maria

Prvi rimski mučenci

umrli po 64

30. junij

Najbolj znano delo plodovitega poljskega pisatelja Henryka Sienkiewicza je roman *Quo vadis*, za katerega je leta 1905 prejel najvišje priznanje - Nobelovo nagrado za književnost. V tem romanu, ki je bil že večkrat tudi posnet na filmski trak, Sienkiewicz slika življenje krščanskega občestva v Rimu, predvsem pa kruto preganjanje, ki ga je zadelo za časa blaznega cesarja Nerona, ki je vladal v letih 54-68. O mučencih pod Neronom več pove rimski poganski zgodovinar Tacit v svojih *Le-topisih*. Tam beremo, da je Neron leta 64 lastnoročno požgal večji del Rima, da bi ob pogledu na goreče mesto brenkal in pel. Potem je iskal krivcev, da bi odvrnil sum od sebe, ker se je zbal ogorčenih množic. Kakor naročena mu je prišla vest, da v Rimu živijo ljudje, ki so »sovražni rimski državi in njenim bogovom«. Po svojem začetniku Kristusu, ki je bil v Galileji križan kot upornik, se imenujejo kristjani. »Ljudstvo hlepi po maščevanju, naj ga dobi,« nagovarja v romanu *Quo vadis* cesarja Nerona njegov svetovalec Tigelin. »Ljudstvo

KOT ŽIVA MONŠTRANCA

žeja po krvi in igrah, naj jih ima. Ljudstvo sumi tebe, naj se njegov sum obrne na drugo stran.«

Neron si ni dal dvakrat reči. Nemudoma je sprožil velikansko preganjanje kristjanov. Največ jih je dal mučiti - pripoveduje Tacit - na vznožju rimskega griča Janikula, kjer je Vatikan. »Podtaknil je sodne postopke zoper kristjane in določil najstrašnejše kazni, ki so zadele tako imenovane kristjane, osovražene zaradi njihovih podlih navad.« Kristjane so sovražili zaradi njihove drugačnosti, niso jim pa mogli očitati nobenega hudodelstva. Tacit opisuje, da so najprej zaprli kristjane, ki so jih odkrili, potem so prišli na sled novim ter so kaznovali veliko množico - ne samo kot povzročitelje požara, ampak tudi kot »sovražnike človeškega rodu«. Obsojene so zasmehovali: oblekli so jih v živalske kože in nanje spustili pobesnele pse, da so jih raztrgali; mnoge so križali ali zažgali kot žive plamenice. Neron je za take prizore uporabil lastne vrtove. Prirejal je krute cirkuške igre, ki jih je gledal iz svoje kočije ali pomešan med množico...

Imen teh mučencev in njihovega števila ne poznamo. Gotovo sta bila med njimi apostola Peter in Pavel, najbrž pa tudi vsi tisti Rimljani, ki jih apostol Pavel v svojem pismu, naslovljenem rimski krščanski občini, hvali zaradi njihove vdanosti Kristusu in požrtvovalnosti do so-bratov. Nekateri viri naštevajo kar 10.000 prvih rimskih mučencev iz Neronovih časov.

Pobudo za praznovanje njihovega spomina in hkrati vsebino tega spomina razberemo iz pisma, ki ga je papež Klemen I. leta 96 ali 97 pisal cerkveni občini v Korintu. V njem najprej poveljuje mučeništvu apostolov Petra in Pavla, zatem pa počasti spomin svetih mučencev pod Neronom. »Tema možema, ki sta sveto živela, se je pridružila velika množica izvoljencev. Ti so prestali mnogo muk in trpljenja in so postali nam najlepši zgledi. Krščanske žene so prestale grozne in strašne muke, a vendar so prišle na varno pot vere in prejele vzvišeno plačilo, dasi so bile slabotne po telesu.«

SILVESTER ČUK

Že mnogi so poskušali opisati mašo patra Pija, »toda še nikomur ni uspelo prikazati v vsej skrivnostni resničnosti tega, kar se je petdeset let vsako jutro dogajalo na oltarju v San Giovanni Rotondo«. Če to trdi brat Modestino iz Pietrelcine, ki je tolikokrat stregel patru Piju kot 'ministrant' in ki je bil morda njegov najljubši duhovni sin, mu moramo verjeti. Ne preostane nam torej nič drugega, kakor da se zanesemo na njegov spomin, ko z zanosom govori o bogoslužju, ki je lahko trajalo dve ali tri ure, dokler Sveti oficij ni odredil, da ga skrajša na pol ure.

Najprej priprava: »Ko je prišel v zakristijo, da bi si nadel mašna oblačila, sem imel vtis, da se že ni več zavedal, kaj se je dogajalo okoli njega. Njegov obraz, na pogled običajne polti, je postajal zastrašujoče voščen, ko si je ogrinjal amikt. Od tistega trenutka se ni menil več za nikogar. Ko je bil oblečen, se je napotil k oltarju. Na tej kratki poti je njegov korak postajal vse težji in na obrazu mu je odsevala bolečina. Pristopil je k oltarju in ga čuteče poljubil in tedaj je njegov voščeni obraz začel.«

Pri Spovem se, nadaljuje brat Modestino, »kakor da se obtožuje vseh najtežjih grehov, ki so jih storili ljudje, se je udarjal na prsi z zamolklimi, močnimi udarci«. Pri evangeliju se je zdelo, da se »njegove ustnice, ki so oznanjale Božjo besedo, s to besedo hranijo in uživajo njeno neskončno sladkost. Takoj za tem se je začel intimni pogovor z Večnim. Pater Pij, ki je prejel od gospoda dar kontemplacije, je vstopal v globine skrivnosti odrešenja«.

V teh trenutkih je pater Pij resnično doživljal na lastnem telesu Kristusovo trpljenje: »Pri pov-

zdigovanju je njegova bolečina dosegala vrhunec. V njegovih očeh sem videl izraz matere, ki je navzoča pri smrtnem boju svojega sina na morišču, ki gleda, kako izdihne, ki ji zastaja dih in onemi od bolečine, ko sprejme v naročje njegovo mrtvo telo. Ko sem videl njegov jok, njegovo ihtenje, sem se bal, da mu bo počilo srce, da bo zdaj zdaj omedlel.«

Pred obhajilom se je končno umiril. Brat Modestino še pripoveduje: »Spremenjen, ves prevzet in zamaknjen, se je hranil z Jezusovim mesom in krvjo. Pater Pij je kakor omamljen užival božanske sladkosti, ki jih lahko da samo evharistični Jezus. Ob koncu maše je Pij gorel od božanskega ognja, ki ga je Kristus s svojo močjo zanetil v njegovi duši. Tedaj ga je prevzelo še drugo hrepenenje: da se umakne v kor in ostane v zbranosti s svojim Jezusom v osebnem, tistem zahvalnem slavljenju.«

V teh trenutkih je pater Pij zaupal svojim najbližjim: »Ko bi bilo v moji moči, ne bi nikoli šel od oltarja.« Eno njegovih prepričanj,

ki ga je stalno izražal, je namreč bilo, da bi svet lahko obstajal tudi brez sonca, brez svete maše pa ne. V pismu, ki ga je napisal leta 1917 svojemu duhovnemu voditelju patru Agostinu iz San Marca in Lamis, ko je moral ostati v bolnišnici v Neaplju, da so preverjali njegovo sposobnost za vojaško službo, pravi: »Skrajno potrj sem iz enega samega razloga, da tukaj ne morem maševati, ker nimajo kapele, bolnišnice pa ne smemo zapuščati. Kakšna žalost!«

Kakor se spominja don Nello Castello, je duhovnike učil, naj razdelijo dan na dva dela: do poldneva naj namenijo svoja dejanja v zahvalo za daritev svete maše,

po poldnevu pa za pripravo na mašo naslednjega dne. Nasvet ni bil nič drugega kot to, kar je sam pater Pij delal vsak dan. To potrjuje pričevanje njegovega osebnega pomočnika, patra Onorata Marcuccija, ki je bil ob njem zadnja leta življenja: »Hodil sem ga zbujať ob pol dveh zjutraj in po umivanju sem ga posadil v naslanjač. Ob slabotni luči je ostal tako vse do četrte ure, ko sem ga pospremil v zakristijo. Večkrat sem ga uprašal: 'Zakaj vstajate tako zgodaj? In kaj delate?' 'Pripravljam se na sveto mašo,' je odgovarjal. 'Ampak ali se vam ne zdi, da pretiravate, da morate zato, da se pripravite na mašo, vstati iz postelje že tri ure

prej?' On pa je odgovarjal: 'Kaj pa so tri ure! Potrebni bi bilo dvanajst, da se pripraviš na obhajanje daritve!«

Maša patra Pija je bila vsakodnevni dokaz resničnosti besed, ki jih je govoril patru Innocenzu Cinicolu Santoru in drugim sobratom ob obletnicah duhovniškega posvečenja: »Za dobro opravljeno mašno daritev je treba biti drugi Jezus.« In njegovo veselje ob vsaki obletnici njegovega duhovniškega posvečenja je bilo res veliko, kar dokazuje na primer pismo, ki ga je 9. avgusta 1912 napisal patru Agostinu: »Medtem ko pišem, kam plava moja misel? K čudovitemu dnevu mojega duhovniškega posvečenja. Jutri, na praznik svetega Lovrenca, je tudi moj praznik. [...] Primerjam mir srca, ki sem ga občutil tisti dan, z mirom srca, ki ga začnem okušati že na predvečer obletnice, in ne najdem nobene razlike. Praznik svetega Lovrenca je bil dan, ko sem začutil, da moje srce močnejše gori v ljubezni do Jezusa.«

Dalje prihodnjič

SVETI AVGUŠTIN NAS UČI

BLAGOR LAČNIM

Blagor lačnim in žejnim pravice, zakaj nasičeni bodo. Ti želiš biti nasičen. S čim? Če se želiš nasititi z mesom, boš spet lačen, ko bo preminula sitost. Jezus je rekel Samarijanki: *Kdor pije od te vode, bo spet žejen.* Če je z zdravilom, s katerim se zdravi rana, zdravo, preneha bolečina, a zdravilo, s katerim se zdravi lakota, namreč hrana, povzroči samo prehodno olajšavo. Ko preneha sitost, se ponovi lakota. Vsak dan uporabljamo to zdravilo, ki prežene lakoto, vendar se z njim ne doseže, da bi prenehal vzrok bolezni.

Bodi torej lačen in žejen pravice, da se boš hranil z isto pravico, ka-

tero sedaj želiš. To lakoto in žejo mora čutiti notranji človek: ima za to primerno hrano in pijačo. Začetek tvojega opravičenja je priznanje in izpoved tvojih grehov. V kolikor prenehaš iskati opravičila zanje, začneš biti pravičen in pravičnost bo postala v tebi popolna, ko ne boš hrepenel le po njej. To popolnost boš dosegel, ko te že ne bodo več vabile strasti, kadar bo prenehal v tebi vsak boj proti mesu in krvi, kadar boš prejel krono zmage nad svojim sovražnikom in ko bo končno smrt použita v zmagi. Tedaj boš dosegel svetost v vsej popolnosti.

Ljubi pravičnost, bodi lačen pravičnosti. Hudobija ima svojo slad-

kost in je pravičnost ne bo imela? Daje užitke zlo in naj bi jih dobro ne dajalo? Daje svoje veselje, a je Bog tisti, ki daje sladkost in tvoje srce je tisto, ki bo dalo svoj sad. Če bi Bog ne dal prvi svoje sladkosti, bi zemlja tvojega srca ostala neplodna. Hrepêni po pravičnosti in vse drugo se ti bo zdelo prazno. Vse drugo, ki si ga visoko cenil, se ti bo spremenilo v škodo in v smeti.

Ljubi pravičnost in vedi, da ima ta ljubezen več stopenj. Prva je v tem, da tej ljubezni daješ prednost pred vsako drugo stvarjo, ki prinaša užitke. Bolj kot kakršnakoli druga stvar te mora veseliti pravičnost. To pa ne pomeni, da bi ne smelo biti drugih

stvari, ki ti ugajajo, ampak da ti mora pravičnost ugajati bolj kot vse druge stvari. So namreč stvari, ki naši naravi nagonsko ugajajo, kot sta npr. jed in pijača za tistega, ki je žejen in lačen. Razveseljuje tudi svetloba, ki jo na nebu širi sončni vzhod. Razveseljuje tudi prijeten glas, kadar poje kakšno sladko melodijo.

Od vseh teh čutnih užitkov so nekateri dovoljeni drugi pa ne. Tako se na pr. naše oči veselijo različastnih prizorov v naravi, veselijo se pa tudi ob pogledu prizorov v poganskih gledališčih. Prvo je dovoljeno, drugo je nedovoljeno. Razveseljuje prijeten vonj cvetlic, ki so božje stvari, prijeten je pa tudi vonj kadila, ki se zažiga pred maliki. Prvo je dovoljeno, drugo nedovoljeno. Tako vidiš, kako je v teh telesnih čutih užitkov, od katerih so nekateri dovoljeni, drugi pa nedovoljeni.

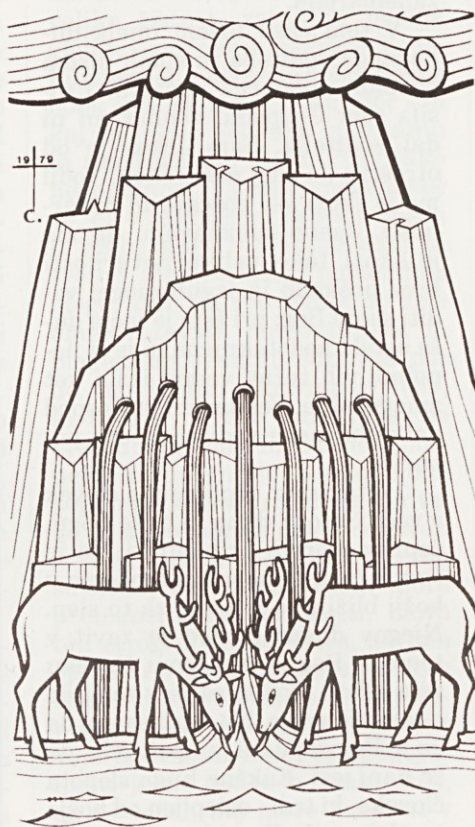
Zadovoljstvo, ki ti ga prinaša pravičnost, mora biti pa večje od vseh drugih dovoljenih užitkov, tako da daješ prednost temu užitku pred vsemi drugimi dovoljenimi užitki. Dajaj prednost duhovnim užitkom pred vsemi telesnimi užitki, kajti tvoje meso se običajno veseli ob nedovoljenih užitkih.

Če te strah vodi v to, da ljubiš pravičnost, je to znak, da ti še ne prinaša pravega veselja. Bežati moraš pred grehom ne iz strahu pred kaznijo, ampak iz ljubezni do pravičnosti. Ko si se predajal grehu, si se predajal užitku grehov. Je bil mar strah tisti, ki te je vodil v greh ali pa je bil užitek greha, ki te je vodil vanj? Užitek je tisti, ki te vodi v greh, mar naj bo potem strah tisti, ki te vodi v pravičnost?

Primerjaj pravičnost s hudobijo. Ima morda pravičnost enako vrednost, kot jo je imela hudobija? Naj bo pravičnost tako ljubljena kot je bila hudobija? Nikakor ne in Bog daj, da bi bila ona vsaj toliko ljubljena kot je bila ta! Kakor si se predajal grehu zaradi užitka, tako moraš prenašati

bolečino iz ljubezni do pravičnosti. S tem bi naredil korak naprej. Malo je, če samo preziraš tisto, kar ti je prinašalo užitek, preziraj tudi tisto, kar ti je vlivalo strah: verige v ječi, mučenja in smrt.

Si že dosegel te zmage? Če si, potem si dosegel tudi pravičnost. Naj je v eni ali drugi stopnji, dokaži, da resnično ljubiš pravičnost. Kadar si želiš dobiti kakšno stvar, se ti vname želja po njej tako, da je tista želja kot neka žeja duše. Vsi ljudje gorijo v različnih željah, žal pa je komaj kdo,

ki lahko reče, da je njegova duša vnetja od želje po pravičnosti. Ljudje imajo žejo po svetu, ker ne vedo, da živijo v puščavi, v kateri mora njihovo dušo žejeti po Bogu.

Tebe naj žeja po modrosti in pravičnosti, vendar ne pozabi, da ne boš nasičen prej kot, kadar se konča tvoje življenje in začneš uživati od Boga obljubljeno plačilo. Bog ti je obljubil, da te naredi enakega angelom, ki ne trpijo lakote in žeje kot ti, kajti sedijo

pri mizi resnice, luči in nesmrtnosti. Zato so blaženi in kljub tej nad vse veliki blaženosti – ker so pač v nebeškem Jeruzalemu, medtem ko si ti še na poti tja – upajo na tvoj prihod in so te veseli in ti po božjem naročilu pomagajo, da se vrneš v skupno domovino. Tam boš z njimi končno pri viru resnice in večnosti božje.

O Gospod, tečem k virom, želim priti k izvirom vode in v tebi je vir življenja, vir, ki nikoli ne usahne, kot se v tvoji luči sveti sijaj, ki ga nič ne bo moglo zatemniti. To je sijaj, po katerem jaz hrepenim. Hrepenim po viru, po luči, kakor jo poznajo moje oči. Luč, za katero se pripravljaj moje notranje oko, vir, pri katerem se želi napojiti moja notranja žeja. Tečem k viru, hrepenim po njem. In ne tečem kar tako kot katerakoli žival, ampak kot jelen.

Ne tečem počasi, tečem brez prestanka, ker silno hrepenim po studencu. Žejna je moja duša po tebi, Bog življenja. Kakor žejen jelen hrepeni po studencih voda, tako kliče moja duša po tebi, moj Bog. Kdaj bo prišel trenutek, ko se bom predstavil pred teboj? Tako velika je žeja, ki me muči, da pridem in se predstavim pred teboj! Trpim žejo v pregnanstvu, žejo, ko tečem in ne bom se prej odžejal kot ob prihodu k tebi. Kdaj bo to? Kar je zate prav kmalu, je zame zelo pozno.

Samo eno te prosim in to te bom vedno prosil, da bi prebival v tvoji hiši vse dni svojega življenja. Da, da bi prebival v tvoji hiši in tam užival tvojo srečo. Sedaj, ko živim na tem svetu, medtem ko premišlujem, tečem in sem popotnik, so moj kruh dan in noč solze mojih oči. Sladke so mi solze, kajti žejen kot sem tistega vira, h kateremu ne morem sedaj pritisniti svojih ustnic, toliko bolj poželjivo pijem svoje solze in ko skušam z njimi pogasiti svojo žejo, se mi bolj in bolj vnema hrepenenje po viru.

Tako v sreči kot nesreči tega

sveta pretakam solze hrepenenja in kljub temu se ne zmanjša gorečnost moje želje. Tudi ko bi bil ves svet po mojem okusu, bom vedno nosil v sebi ta nemir, dokler ne pride trenutek, ko bom prišel predte.

Izjava sarajevskega nadškofa kardinala Puljića o Medjugorju

Večernji list je 21. marca 2008 priobčil pogovor s sarajevskim nadškofom kardinalom Vinkom Puljićem, v katerem mu postavlja tudi vprašanje o Medjugorju: »Nedavno je bil objavljen intervju državnega tajnika Svetega sedeža kardinala Tarcisia Bertonea, da je treba primer Medjugorje ponovno preiskati, kar je dalo povod za številna ugibanja. Ali je škofovska konferenca Bosne in Hercegovine razpravljala o tem vprašanju in ali bo Medjugorje zares podvrženo novi uradni preiskavi?« - Kardinal Puljić je odgovoril: »Naša škofovska konferenca o tem ni razpravljala, kajti fenomen Medjugorje presega našo pristojnost. Ko se bo Sveti sedež odločil in nam dal nalogo, bomo premislili o tem, kaj nam je storiti. Dokler ne dobimo konkretnih navodil, so ugibanja odveč. Da je potrebno pastoralno spremljanje dogajanja, pa je odločitev škofovske konference po delu komisije. To ni nič novega, ampak le izvajanje prve odločitve škofovske konference o pojavu Medjugorja.«

RIM – Po podatkih misijonske tiskovne službe Fides je lani umrlo nasilne smrti 21 katoliških duhovnikov, redovnikov in bogoslovcev; trije manj kot v letu 2006. Od leta 1990 je bilo med omenjenimi 604 žrtev nasilja, samo med državljansko vojsko 1994 v Ruandi 248.

Iz Glasnika Kraljice miru

Nekaj besed o spovedi in spovednikih

Moj Bog, spoznala sem, da nisem od tega sveta. To je Gospod dal moji duši dobro razumeti. Moje druženje je bolj v nebesih kakor na zemlji, čeprav svojih obveznosti nikakor ne zanemarjam.

V tem času nisem imela duhovnega voditelja in sploh nisem poznala nobenega vodstva. Prosila sem Gospoda, vendar mi ni dal voditelja. Sam Jezus je od otroštva do zdaj moj učitelj. Vodil me je skozi vse goščave in nevarnosti. Jasno spoznavam, da me je skozi tako velike nevarnosti brez poškodb in izgub mogel voditi samo Bog; pri tem je moja duša ostala nedotaknjena in je iz nepojmljivih težav vedno izšla kot zmagovalka. Vendar mi je Gospod dal duhovnega voditelja, toda pozneje.

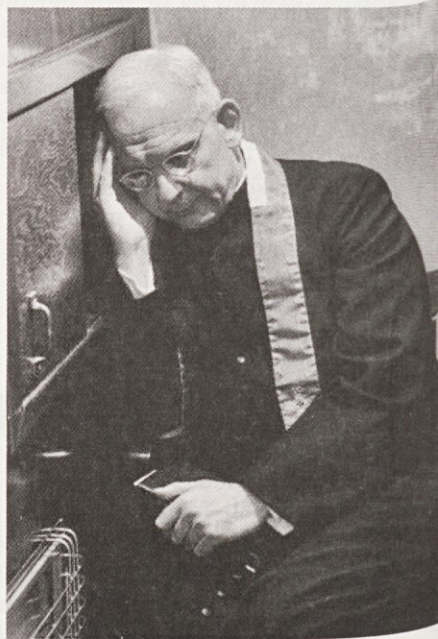
Po takšnem trpljenju je človek v večji čistosti duha in bliže Bogu, čeprav moram pripomniti, da je tudi v času duhovnega trpljenja v božji bližini, a je tedaj za to slep. Njegov dušni pogled je zavrt v temo, a Bog je trpečemu človeku zelo blizu. Skrivnost je v tem, da o tem nič ne ve. Ne misli samo, da ga je Bog zapustil, ampak celo, da se nanj jezi. Kakšna huda slepota človeka, ki trdi - oslepljen od božje svetlobe - da Bog ni navzoč, dasi je njegova svetloba tako močna, da človeka slepi! Pozneje sem spoznala, da je Bog v takšnih trenutkih človeku bližje kot sicer, ker brez posebne milosti ne bi zdržal tako hudih preizkušenj. Tu delujeta božja vsemogočnost in izredna milost, ker bi se sicer človek že pri prvem udarcu zlomil.

Božji Učitelj, v moji duši je samo tvoje delo. Ti, Gospod, se ne bojiš človeka postaviti na rob grozljivega prepada, kjer se boji in

trepeta - in ga nato kličeš nazaj k sebi. To so tvoje nepojmljive skrivnosti.

Ko sem se v času duševnega trpljenja trudila, da bi se obtožila in spovedala najneznatnejših malenkosti, se je duhovnik čudil, ker ne delam nikakršnih večjih napak, in je rekel:

»Sestra, že to, da ste v tem trpljenju tako zvesti Bogu, dokazuje, da vas Bog podpira s svojimi

posebnimi milostmi. Morda je dobro, da tega ne razumete.» Ne navadno je, da me v tej stvari spovedniki niso mogli ne razumeti ne potolažiti, vse do srečanja z očetom Andraszem in pozneje z duhovnikom Sopoćkom.

Nekaj besed o spovedi in spovednikih. Želim omeniti samo to, kar sem doživela in izkusila pri sebi. V treh primerih spoved v izrednih okoliščinah ne prinaša duši nobene pomoči.

Prvič. - Če spovednik premalo pozna izredne poti in pri odkrivanju velikih skrivnosti, ki jih Bog izvršuje v duši, izraža začudenje. S tem že tako občutljivega spovedanca zastraši. On spozna, da se spovednik obotavlja povedati svoje mišljenje. Ko spovedanec to opazi, ne prejme nobene tolažbe, ampak je po spovedi še bolj v dvomih kakor prej, ker čuti, da ga spovednik želi potolažiti, a tudi sam si ni na jasnem. Ali, kar se je meni zgodilo, da spovednik ni mogel prodreti v neke skrivnosti duše in je spoved odklonil, ker se je bal srečanja v spovednici s takšno osebo. Kako naj potem spovedanec v takšnem stanju najde v spovednici pomiritev, saj je za vsako besedo spovednika zelo občutljiv? Po mojem mnenju bi moral duhovnik, ki v času posebnih božjih preizkušenj spovedanca ne razume, tega napotiti k izkušenemu, razsvetljenemu spovedniku, ali pa bi moral sam dobiti razsvetljenje, da bi mogel spovedancu dati, kar potrebuje, ne bi mu pa smel odreči spovedi ter ga s tem izpostaviti še večji nevarnosti. V tem primeru lahko marsikdo skrene s poti, na kateri ga želi imeti Bog. To je zelo pomembno, kajti sama sem doživela, da sem kljub posebnim božjim milostim začela omahovati. Čeprav me je sam Bog pomiril, sem si vedno želela potrditve Cerkve.

Drugič. - Če spovednik ne dovoli iskreno se spovedati in je nepotrpežljiv. Spovedanec umolkne, ne pove vsega in tako od tega nima nobene koristi. Še manj pomaga, če spovednik začne preizkušati spovedanca, ki ga ne pozna - takrat naredi škodo, namesto da bi pomagal. Spovedanec ve, da se to dogaja zato, ker ga spovednik ne pozna in mu ne dovoli, da bi se mu popolnoma odkril - niti glede milosti niti glede stisk duše. Takšno preizkušanje ni primerno. Doživela sem preizkušanja, ki so me spravljala v smeh. Zadeva bo bolj jasna, če rečem: Spovednik je zdravnik duše; kako naj zdravnik, ki ne pozna bolezni, določi primerno zdravlilo? Nikakor! Ali ne bo zaželenega delovanja ali pa je zdravlilo pre-

močno in povzroči poslabšanje, ali pa - kar Bog varuj - nastopi smrt. To pripovedujem iz izkušnje. V nekaterih primerih me je obvaroval sam Gospod.

Tretjič. - Dogajase, da spovednik drobne stvari omalovažuje. Vendar v duhovnem življenju ni nič nepomembnega. Včasih navidez majhna stvar odkrije kaj velikega in je za spovednika pri spoznavanju duše kakor snop svetlobe. Veliko duhovnih odtenkov se skriva v neznatnih stvareh.

Nikoli ne more nastati velika stavba, če majhne opeke zavržemo. Od nekaterih ljudi Bog zahteva veliko čistost, zato jim pošilja globlje spoznanje njihove bede. Razsvetljen z nebeško lučjo, človek bolje spozna, kaj je Bogu všeč - in kaj ni. Greh ustreza spoznanju in razsvetljenju duše. Prav tako nepopolnost. Čeprav spovedanec ve, da v zakrament spovedi spada le greh, igrajo v prizadevanju za svetost majhne stvari pomembno vlogo, zato jih spovednik ne sme omalovaževati. Potrpežljivost in blagost spovednika odpirata pot do najglobljih skrivnosti duše, ki skoraj nevede odkriva svoje brezdanje globine in se počuti močnejšo in odpornejšo. Bojuje se bolj pogumno, bolj si prizadeva, ker ve, da bo za to morala dajati odgovor.

Kar zadeva spovednika, želim še nekaj povedati. Včasih mora preizkusiti, razpoznavati, mora biti strog in vedeti mora, ali ima opravka s slamo, z železom ali s čistim zlatom. Vsaka od treh omenjenih oseb potrebuje drugačne vaje. Spovednik mora brezpogojno imeti jasno sodbo o vsaki duši, da bi vedel, kaj more prenesti v posameznih trenutkih, okoliščinah in posebnih primerih. Ko sem glede sebe po mnogih izkušnjah spoznala, da me ne razumejo, nisem razkrivala svoje duše in nisem kalila svojega miru. Toda to se je moglo zgoditi šele tedaj, ko je o vseh milostih presojal moder, izobražen in izkušen spovednik. Zdaj vem, kako je treba ravnati v nekaterih primerih.

Ponovno želim povedati tri reči tistemu, ki odločno hrepeni po svetosti in ki želi tudi sadov ozioroma koristi od spovedi.

Prvič - popolna iskrenost in odprtost. Tudi najsvetejši in najmodrejši spovednik ne more na silo v dušo vlti tega, kar želi, če kdo ni iskren in odprt. Neiskren in vase zaprt človek se v

duhovnem življenju izpostavlja velikim nevarnostim. Gospod Jezus se takšnemu ne razodeva na višji način, ker ve, da od posebnih milosti ne bo imel nikakršnih koristi.

Drugič - ponižnost. Če kdo ni ponižen, mu zakrament spovedi ne koristi dovolj. Ošabnost zadržuje človeka v temi. Ne zna se in se ne želi temeljito poglobiti v prepad svoje bede. Pretvarja se in se izmika vsemu tistemu, kar bi ga ozdravilo.

Tretjič - pokorščina. Nepokoren kristjan ne bo nič dosegel, čeprav bi ga spovedal sam Gospod Jezus. Tudi najbolj izkušen spovednik takšnemu človeku ne more pomagati. Nepokorna oseba se izpostavlja velikim nevarnostim, ne napreduje v popolnosti in se v duhovnem življenju ne znajde. Bog zelo bogato obdaruje dušo s svojimi milostmi, vendar samo pokorno dušo.

Kako ljubeznive so hvalnice, ki prihajajo iz trpeče duše! Vsa nebesa občudujejo takšno dušo - posebno, ko se je dotakne Bog. Njemu so namenjene njene hrepeneče žalostinke. Njena lepota je velika, ker izvira od Boga. Skozi goščavo življenja stopa, obsijana z božjo ljubeznijo. Zemlje se dotika le z eno nogo.

Tisti, ki je v tem trpljenju vzdrazil, je globoko ponižen. Njegova duša je čista. Brez premisleka dobro ve, kaj je treba v kakem trenutku storiti ali opustiti. Čuti tudi najnežnejši dotik milosti in je Bogu zelo zvest. Že na daleč ga prepoznavajo in se ga nenehno veseli. Nadvse hitro ga odkriva v drugih osebah, pa tudi v svoji okolici. Dušo je očistil sam Bog. On kot čisti duh jo vodi v čisto duhovno življenje. Sam Bog je dušo najprej pripravil in očistil, jo usposobil za prijateljsko srečanje s seboj. Na duhovni način se duša srečuje z Gospodom v ljubečem počitku. Gospodu govori nečutno. Bog napolnjuje dušo s

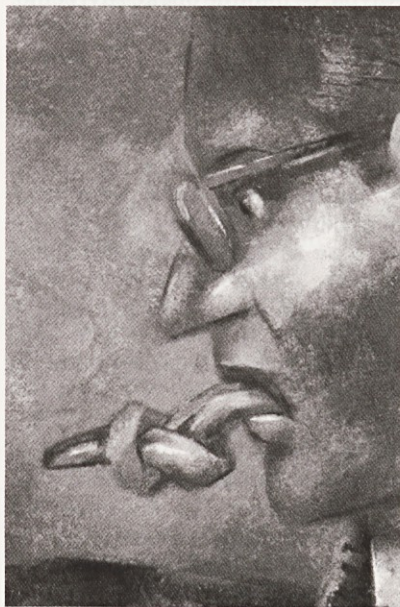
svojo svetlobo. Njen razsvetljeni razum vidi jasno in razlikuje stopnje v duhovnem življenju. Vidi, kdaj se je nepopolno zedinila z Bogom, kjer so sodelovali čuti, in je bila duhovnost povezana z njimi, čeprav že na višji, poseben - toda nepopoln način. Je še višje in popolnejše zedinjenje z Gospodom - in to duhovno. Tedaj je duša varnejša pred prevarami, njena duhovnost je globlja in čistejša. V življenju, kjer prevladujejo čuti, je nevarnost prevar večja. Spovedanec in spovednik morata biti tembolj previdna. So trenutki, ko Bog vodi dušo v čisto duhovno stanje. Čuti ugašajo in so kakor mrtvi. Oseba je kar najtesneje povezana z Bogom, potopljena v božanstvo; njeno spoznanje je popolno in celostno, ne posamično - kakor prej, ampak splošno in celostno. Veseli se tega; vendar hočem govoriti še o trenutkih preizkušenj. V takih trenutkih morajo biti spovedniki s spovedancem potrpežljivi. Toda najbolj potrpežljiv mora biti spovedanec sam s seboj.

Moj Jezus, ti veš, kaj moja duša občuti, ko se spominja trpljenja. Včasih sem se čudila, da ob trpljenju duše angeli in svetniki tiho sedijo. Toda v takšnih trenutkih nas posebej ljubijo. Moja duša je kdaj pa kdaj vpila po Bogu na vso moč kakor majhen otrok, ko mu mati zakrije svoj obraz, da je ne more spoznati. Moj Jezus, bodi češčen in slavljen za preizkušnje ljubezni. Veliko in nepojmljivo je tvoje usmiljenje. Gospod, vse, kar si naredil za mojo dušo, je prepojeno s tvojim usmiljenjem.

Želim omeniti, da okolje ne bi smelo dodajati nikakršnega dodatnega zunanjega trpljenja; oseb, katere kelih je poln do roba, je lahko dovolj že ena kapljica, ki smo jo dolili v njen kelih, da se kelih bridkosti razlije. Kdo bo odgovarjal za to osebo? Varujmo se, da ne bi drugim prizadejali bolečine, ker to Gospodu ni všeč. Če bi sosesre ali predstojniki vedeli ali slutili, da je kdo v takšnih preizkušnjah, in bi mu kljub temu dodajali trpljenje, bi smrtno grešili, in sam Bog bi se zavzel zanj. Tu ne govorim o primerih, ki so po naravi greh, ampak

o takšnih stvareh, ki v drugačnih okoliščinah niso greh. Varujmo se, da ne bi imeli takšne duše na vesti. V redovnem življenju je velika in zelo razširjena napaka, da se trpeči osebi želi dodati še večje trpljenje. Ne mislim na vse, toda takšne osebe so. Dovoljujemo si različne sodbe in jih ponavljamo tam, kjer bi jih najmanj smeli.

Jezik je majhen organ, a povzroča velike stvari. Sestra, ki ne zna molčati, nikoli ne bo dosegla svetosti, kar pomeni, da ne bo sve-

ta. Naj se ne slepi. Kadar božji Duh govori po njej, takrat seveda ne sme molčati. Da bi slišali božji glas, je treba imeti mir v duši in biti molčeč, vendar ne turobno, ampak s tihoto v duši, kar pomeni zbranost v Bogu. Mogoče je veliko govoriti, ne da bi se prekinil molk, in obratno - lahko malo govorimo in vedno prekinjamo molk. Kako nepopravljivo škodo prinaša nespoštovanje molka! Veliko krivic prinaša bližnjim, največ pa - lastni duši.

Po mojem pojmovanju in izkušnji bi moralo biti pravilo o molčanju na prvem mestu. Bog se ne razodeva klepetavemu človeku, ki veliko brenči kakor trot v panju, zato pa ne proizvaja medu. Klepetavi človek je v svoji notranjosti prazen. Nima niti te-

meljnih kreposti niti zaupnosti z Bogom. Ni govora o globljem duhovnem življenju niti o ljubem miru in tihoti, v kateri prebiva Bog. Človek, ki ni okusil sladkosti notranjega miru, je nemirnega duha in kali mir drugim. V globinah pekla sem videla veliko duš, ki so tja prišle, ker niso spoštovale molka. Same so mi to povedale, ko sem jih vprašala, kaj je bil vzrok njihove pogube. To so bile redovne osebe. Moj Bog, kakšna bolečina, saj bi bile lahko ne le v nebesih, ampak celo svete. Usmiljeni Jezus, srh me spreletava ob misli, da bom morala dajati račun o svojem jeziku. V jeziku je življenje, pa tudi smrt. Z jezikom pogosto tudi ubijamo. Včasih zagrešimo pravi umor - in imamo to še za majhno stvar? Resnično, takšne vesti ne razumem. Poznala sem človeka, ki je od drugega zvedel, kaj so o njem govorili... Hudo je zbolel. Prišlo je do velike izgube krvi in veliko solz je prelil. Nastopile so hude posledice. Tega ni povzročil meč, ampak jezik. Moj molčeči Jezus, usmili se nas.

Prišla sem do teme o molku, vendar ne želim govoriti o tem, ampak o življenju duše z Bogom in o njenem odzivanju na milost. Očiščena duša, s katero se Bog zaupno družijo, z vso močjo hrepeni po Bogu. Sama iz sebe ne zmore nič. Tu je na delu samo Bog; duša to ve in se tega popolnoma zaveda. Še vedno živi v izgnanstvu in dobro ve, da lahko pridejo oblačni in deževni dnevi, toda na to mora gledati že drugače kakor doslej. Ne zateka se v lažni mir, ampak se pripravlja za boj. Ve, da izhaja iz viteškega rodu. Zdaj se vsega bolj zaveda. Ve, da je kraljevskega rodu in da se nanaša nanjo vse, kar je veliko in sveto.

Dalje prihodnjije

VATIKAN – V letu 2007 se je papeževih sprejemov in maš v Vatikanu udeležilo več kot 2,8 milijona ljudi.

Iz Glasnika Kraljice miru

Vprašujete ODGOVARJAMO

LOJZE KUKOVICA

1 - Te dni sem bral v časopisih o več rock koncertih v Buenos Airesu in o množični prisotnosti mladine na njih. Je možno dati kakšno moralno sodbo o tej vrsti glasbe in koncertov, za katero se navdušuje toliko mladih?

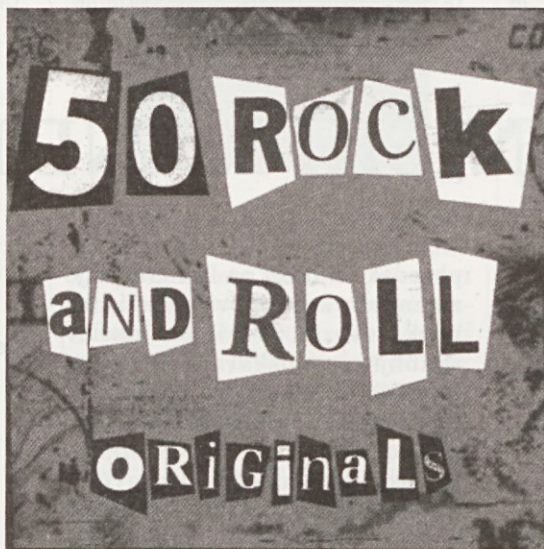
V odgovor bom v prvi vrsti podal prevod neke Izjave nadškofa iz La Plata, Hectorja Aguer-ja, o tej temi, na koncu bom pa dodal še nekaj drugih misli. Nadškofova Izjava je bila objavljena kmalu po tragičnem dogodku v Cromagnonu, leta 2005. Ne bom podal celotnega prevoda, ampak le tiste dele, ki morejo veljati kot nek odgovor na vaše vprašanje.

»Dogodek Cromagnona je zame priložnost povedati nekaj misli o veliki škodi, ki jo povzročajo takšne prireditve in o kateri se je le malo govorilo. Gre za škodo, ki jo povzroča tako imenovana 'kultura rocka'. Glasba rock, če smem uporabiti ta izraz za tisti oglušujoči hrušč, ki onemogoča med drugim vsako normalno mesebojno komunikacijo in onemogoča celo ples, to tako človeški izraz – luč, svetlobne igre, luč in tema, vse to skoro popolnoma onemogoča v prisotnih vsako kontrolo uma in volje nad njihovimi impulzi in čustvi.

Zdi se mi, da vse te okoliščine pospešujejo neke vrste anarhične svobode, v kateri se ne javlja to, kar je v moškem in ženski najbolj vzvišenega in plemenitega. K temu pripomorejo veliko tudi bengalična luč in velik hrušč, ki je skoraj nujni element pri te vrste koncertih. V prisotnih se pokaže neka skoro religiozna skupnost, v kateri pa se ne javlja tisto, kar je v človeku najbolj plemenitega in lepega. Še manj se

pokaže kaj tega, kar je nam kristjanom še bolj drago. Hočem biti še bolj jasen v tej zadevi. Mislim, da je to, kar se razume pod besedo 'kultura rocka', nezdržljivo s krščanskim življenjem, če to zadnjo besedo umevamo v vsej svoji veličini kot človekovo teženje k resnici, dobroti in lepoti. Te vrednote so tuje tej vrsti glasbe.

K temu lahko dodamo še besedilo pesmi, ki jih rock glasba uporablja, ker so pogosto brezzvezne. Besedilo ne meri na najboljše v človeku, prav nasprotno so pogosto v nasprotju s

človekovim dostojanstvom. Veliko mi da misliti tudi dejstvo, da se večina mladih, ki gredo skozi naše župnije in naše katoliške šole, tudi pridružujejo tem koncertom in sploh tej vrsti glasbe. Verjetno smo tega krivi v določeni meri tudi mi, vzgojitelji teh mladih. Seveda imajo veliko krivde tudi družine same, a niso brez krivde tudi naši vzgojni zavodi in celo naše kateheze in naše pridige.

Morda me boste nekateri od vas, ki to berete, imeli za pretiranega, toda povem vam to iz srca, ker sem

pač prepričan, da je tako.«

Na začetku sem obljubil dodati se nekaj misli o rocku. Rad bi opozoril še na posebne moralne nevarnosti te vrste glasbe in vsega, kar ima s takšnimi koncerti skupnega. Opomnil bom le na nekatere moralne nevarnosti. Predolgo bi bilo, da bi govoril tudi o telesnih in psihičnih nevarnostih, ki jih je tudi veliko.

Moralne posledice poslušanja rock glasbe se dajo čutiti predvsem v 5 glavnih področjih moralne narave: spolnost, mamila, upornost, napačna religija in vpliv hudobnega duha. Razum, volja in moralna vest gojiteljev te vrste glasbe so podvržene tako močnemu napadu, da človek ni več zmožen, da bi normalno razločeval dobro in slabo ter se slabemu resno upiral. V takšnem stanju moralne in duševne zmedenosti je odprta pot osvobojevanju vseh tudi najbolj nasilnih impulsov, kot so na primer sovraštvo, jeza, nevoščljivost, maščevalnost in spolna razbrzdanost.

Poleg tega se 'maliki' rocka lahko spremenijo ne le v vzore, ki jih je vredno posnemati, temveč tudi v malike, ki jih je treba častiti in oboževati. Takšno gledanje na 'junake' rocka ima tudi posledice v tako imenovanih groupis – to so mladi, ki se popolnoma predajo svojim 'malikom', da so pripravljeni zadostiti vsem njihovim spolnim zahtevam. Vemo za samomore ob smrti katerega teh idolov. Eno od najbolj resnih nevarnosti, ki jih prinasa rock, pa obstaja v tem, da njihovi gojitelji zaidejo v svet satanizma. V naših dneh na primer 'black metal music' vdira naravnost v satanizem in v obredni umor in celo v skupinske samomore mladih.

2 - Že prva cerkvena skupnost je uvedla v cerkveno življenje diakone. Knjiga Apostolskih del poroča, kako so nekega dne apostoli posvetili za streženje revnih in sicer potrebnih ljudi iz prve krščanske skupnosti sedem diakonov - strežnikov, med njimi tudi prvega poznejšega mučenca sv.

Štefana. Že od vsega početka se je namreč cerkvena skupnost v Jeruzalemu in pozneje seveda tudi drugod, posvečala karitativnemu delu, ki je obstajalo v začetku predvsem v skrbi za vdove in druge pomoči potrebne ljudi. Temu so se na začetku delno posvečali tudi apostoli sami, ko pa je to delo zahtevalo vedno več časa in skrbi, so sklenili, da bodo za to delo ustanovili posebne cerkvene služabnike – diakone, da bi se apostoli sami bolj celostno lahko posvečali oznanjanju evangelija in molitvi. Tako Apostolska dela poročajo, kako je bilo izvoljenih v začetku prvih 7 diakonov. Kot vemo, je eden od njih Štefan, prvi krščanski mučenec, dal svoje življenje za vero.

Diakonska služba je počasi izginila v Cerkvi kot samostojna služba. Diakone je

Cerkev začela posvečati le kot stopnjo pred duhovništvom, ne pa več kot samostojni red. Šele na 2. Vatikanskem koncilu je pa Cerkev znova uvedla v svoje življenje stalne diakone, - redno poročene moške - ki potem diakonsko službo opravljajo do konca življenja. Te vrste diakonov seveda potem ne morejo postati duhovniki. Njihovo posebno poslanstvo je predvsem pridiganje,

opravljanje nekaterih bogoslužnih opravil kakor krščenje, poročanje, delitev obhajila in predsem karitativno delo. Vendar diakoni zato ne zapustijo svojega laiškega življenja; se posvečajo svoji družini in poklicnemu delu, ki jim zagotavlja primerno življenje v svetu.

Cerkveni zakonik zahteva za poročene moške, ki želijo postati stalni diakoni, starost 35 let, za neporočene pa 25 let. Za obojne se pa zahteva določen predhodni študij, ki pa je seveda krajši in vsebinsko manj obširen kot oni, ki se zahteva za bodoče duhovnike. Ker Cerkev doživlja danes krizo duhovniških poklicev, so diakoni velika pomoč duhovnikom pri delu, ki ne zahteva duhovniškega posvečenja. V Argentini obstajajo nekatere škofije, ki imajo po več desetih stalnih diakonov, kar pomeni resno pomoč za sicer s pastoralnim delom preveč obložene duhovnike.

SVETNIŠKI KANDIDATI

ANTON VOVK
- lani je bilo veliko
slavje

Škofijski postopek za beatifikacijo nadškofa Antona Vovka je pri kraju. Sklepno dejanje je bilo novembra v ljubljanski stolnici. Postulator dr. Merlak je

povedal, da bodo na Kongregacijo za zadeve svetnikov odnesli dva velika zvezka. Prvi ima naslov »Škofijska preiskava o življenju, junaških krepostih in sluhu svetosti božjega služabnika A. Vovka«, drugi pa naslov »Škofijska preiskava o čudežni ozdravitvi, ki jo pripisujejo priprošnji istega božjega služabnika«. »Pomembno je, da vse zbrano gradivo pošljemo še letos. Kakor je znano, imajo prihodnje leto naši škofje predviden uraden obisk ad limina in bodo med avdienco Benediktu XVI. lahko priporočili zadevo v čimprejšnjo rešitev,« je lani dejal Merlak in ob koncu ponovil že večkrat slišano vabilo: »Vabim vas, da se Vovku v molitvah priporočate in o uslišanih prošnjah poročate postulatorju. Več bo takih sporočil, prej bo v nadškofu Vovku nebeškega priprošnjika priznala tudi vesoljna Cerkev.«

JANEZ F. GNIDOVEC
- z žal bo prepeljan v
cerkev Srca Jezusovega

Tri dni po lanskem nedelji svetniških kandidatov se je v Rimu začel postopek preverbe, ali je bil škofijski postopek o domnevni ozdravitvi na priprošnji škofa Janeza Gnidovca pravilno

izpeljan. V Rim so listine odnesli dober mesec prej, torej avgusta 2006, je povedal postulatov Janez Cerar in sporočil veselo novico, da so letos 23. julija, na 111. obletnico Gnidovčevega duhovniškega posvečenja, iz Rima sporočili, da je bil postopek pravilno izpeljan. Teologi na Kongregaciji za svetništvo zdaj skrbno prebirajo Gnidovčev življenjepis in njegovo krepotno življenje. Kot je dejal Cerar, bodo ugotovitve o veljavnosti sporočili še letos. »Ob tej priložnosti lazaristi želimo, da bi posmrtni ostanke sobrata škofa Gnidovca z Žal prepeljali v cerkev Srca Jezusovega na Tabor v Ljubljani - zato ker je v tem svetišču prejel škofovsko posvečenje, iz te cerkve je odhajal v misijone na Kosovo in v Makedonijo, v tej cerkvi je bil pogrebni obred, v tej cerkvi so mnogi molili in še molijo, da bi Gnidovec dosegel čast oltarja,« je sklenil Cerar.

ALOJZIJ GROZDE - čudež za razglasitev mučenca ni potreben

Škofijski postopek za Lojzeta Grozdeta je bil končan leta 1999, je povedal postulatov Franci Vrhunc. Postopek je vodil salezijanski inšpektor, sedanjí beograjski nadškof Stanislav Hočevár in takrat so zadevo poslali na Kongregacijo za zadeve svetnikov v Rim, in julija 2001 je izdala sklep, da je bil postopek pravilno in veljavno izpeljan. »Kadar gre za ugotovitev mučenštva zaradi vere in Boga, takrat za kandidata ni potreben čudež,« je povedal

Vrhunc in dodal, naj se verniki Grozdetu priporočajo, saj je tudi »od naših molitev odvisno, kdaj bo v Rimu prišel na vrsto«. Postavil ga je za vzor mladim, »ki se resno pripravljajo na življenje«, saj je Grozde, kot je dejal, zgled lepega mladostniškega življenja. Da bi dobil med slovensko mladino čim več posnemovalcev!

FRIDERIK I. BARAGA - o razglasitvi za blaženega bodo spet razpravljali leta 2013

Veljavnost škofijskega postopka za svetništvo F.I. Baraga so v Rimu razglasili že leta 1998. »Toda preden bo papež mirne vesti razglasil Barago za blaženega, bosta morala biti potrjena dva prava čudeža po njegovi priprošnji,« je v imenu postulatorja p. Bruna Korošaka povedal trebanjski župnik Miloš Košir. P. Bruno je za en čudež že predložil vse potrebne listine leta 1999, toda tako z zdravniškega kakor s teološkega vidika ga bodo obravnavali skupaj z drugim čudežem, ki ga je Vatikanu predložil sedanji marquetteški škof Aleksander Sample leta 2003, zdravniška pričevanja zanj pa je predložil šele letos. Ker pa je po starem pravilu treba počakati vsaj deset let, da se ista bolezen ne bi morda povrnila, bodo v Vatikanu o razglasitvi škofa Barage za blaženega razpravljali spet šele leta 2013.

Pripomba urednika AM: človek se vprašuje, če sedanji marquetteški škof, takratni postulator, za

predpis, da se čudež obravnava šele po desetih letih, ni vedel, ali pa je nalašč predložil novejši čudež. Če tega ni vedel, se človek upravičeno vprašuje, kako je sploh mogel biti postulator. Če pa je to storil nalašč, si lahko misli vsak sam, zakaj.

Iz revije *Ave Maria*

Duhovni šopek iz rožnih vencev za Mater Marijo

Stiški list »V Materini šoli« je priobčil tole sporočilo:

Marije Romarice iz Fatime (v Stični bo od 12. do 22. junija 2008) ne bomo pričakali praznih rok. Podarili ji bomo veliko duhovnih šopkov. En tak duhovni šopek je sestavljen iz 15 izmoljenih rožnih vencev. Zbirajmo rožne vence in jih vezimo v šopke! Mati Marija bo te duhovne šopke porabila za prenovo slovenskih družin, rast duhovnih poklicev in za poglobitev Cerkve na Slovenskem. Lahko pa v duhovni šopek povežemo tudi svoje osebne prošnje. V Stični, v Opatovi kapeli, imamo velik narisani rožni venec z jagodami, ki jih je treba pobarvati. Narisal ga je slikar Lojze Čemažar. Ena jagoda na tem narisanim rožnem vencu pomeni petnajst duhovnih šopkov skupaj, torej 15 x 15 rožnih vencev, kar znese 225 izmoljenih rožnih vencev. Ko se nabere 225 izmoljenih rožnih vencev, pobarvamo eno jagodo na velikem narisanim rožnem vencu. Za to, da bomo pobarvali vseh 59 jagod, kolikor jih ima rožni venec, moramo zmoliti 13.275 rožnih vencev. Do srečanja na zadnji petek v mesecu, 29. februarja, smo pobarvali dve jagodi. Če hočete sodelovati z nami, do meseca junija sporočite koliko izmoljenih rožnih vencev podarjate dragi Materi ob Njenem obisku. Lahko se na sporočilu podpišete ali pa tudi ne.

Pišite na naslov. Anton Nadrah, Samostan Stična, 1295 Ivančna Gorica.

Seveda je to le zunanja spodbuda, ki lahko komu pomaga, da se bolj zavzame. Bistvo je naše prenovljeno življenje, ki raste ob molitveni povezanosti z Jezusom in Marijo in z njuno ljubeznijo do nas.

MOLITVENO SREČANJE PRED PODOBO SV. NAZAREŠKE DRUŽINE V LETU DRUŽINE 2007-2008

Iz Slovenije je prišla pobuda, da bi se verniki v LETU DRUŽINE navdušili za podobna molitvena srečanja kot se širijo v župniji, ki jih je že podrobno izoblikovala pa tudi prva objavila - drugim župnijam za zgled.

Naša župnija je na srečanju slovenskih družin, ki je bilo 10. maja 2008 v Celju, dobila spominsko podobo Sv. nazareške družine, ki sedaj roma po naši župniji in nas vabi, da se ob njej prijateljsko srečujemo v molitvi, da bi tako v naših srcih in našem življenju Leto družine 2007-2008 obrodilo bogate sadove in bi naši domovi in družine v

resnici postajali 'domače Cerkve', oaze miru, prijateljstva in Božje bližine.

Na srečanje povabimo domače, sorodnike, sosede in prijatelje. Na mizo ob sliki po možnosti postavimo križ, cvetje in prižgemo svečo. Nekdo od domačih vodi srečanje in ga oblikuje tako ali podobno:

- Pozdrav in predstavitev navzočih
- Uvodna pesem, molitev
- **BRANJE BOŽJE BESEDE**, pogovor
- Prošnje, rožni venec, litanije
- Sklepna molitev
- Pesem

Na začetku zapojemo pesem, npr.: Marija mati ljubljena

Voditelj moli:

Sveti Troedini Bog, ti si ljubezen. Slavimo te in hvalimo, ker si ustvaril družino, da se tvoja ljubezen po njej uresničuje in razširja. Milostno se ozri na družine, da bodo uresničevale tvoj načrt. Daj zakoncem gotovost, da bodo s tvojo pomočjo lahko uresničevali svoje poslanstvo. Staršem in starim staršem vlij moči, da bodo z zgledom verskega življenja mladi rod opogumljali za zakonsko in družinsko življenje. Zaceli rane in ozdravi boleče spomine v razbitih in neurejenih družinah. Naj v bolnih, starejših in invalidnih osebah po naših družinah prepoznamo tvoj obraz. Opogumi mlade, ki se ne morejo odločiti za poroko, da to storijo in posvetijo skupno življenje. Izročamo ti fante in dekleta, ki še iščejo življenjskega sopotnika, ter zakonce, ki iz različnih razlogov ne morejo sprejeti življenja. Naše družine izročamo v varstvo Božje matere Marije, sv. Jožefa, bl. škofa Antona Martina Slomška in vseh svetnikov. Amen.

Branje božje besede:

1Mz 1,26-28.31a: Bog je ustvaril moža in ženo
ali: Sir 26, 1-4. 13-16: Žena razveseljuje domačo hišo
ali: 1 Kor 12, 31; 13, 1-8a.: Slavospev pravi ljubezni
ali: Kol 3, 12-17: Živite v ljubezni in hvaležnosti
ali: Mt 5, 1-12 a.: Kristusov načrt srečnega življenja
ali: Mt 19, 3-6: Kristus hoče nerazvezljiv zakon
ali: Jan 15, 12-16.: Ostanimo v Kristusovi ljubezni

Pogovoru ob božji besedi sledijo prošnje, tako ali podobno:

Molimo za ljudi vseh starosti, za mlade in stare, ki pripadajo drug drugemu ali gredo skupaj skozi življenje.

Molimo za vse otroke, za tiste, ki so v naši sredi majhni in nemočni: za srečno mladost, da jih ne bi nič hudega zadelo; da bi nemoteno rasli in da bi jih prav vzgojili.

Molimo za mladino, ki ima življenje še pred seboj; da bi šla odprta in dovzetna prihodnosti naproti...
Prosimo za mlade, da bi bili v mirnih in iskrenih odnosih s svojimi starši, da bi spoštovali preteklost, in rasli v darujoči se ljubezni.

Molimo za vse odrasle, poročene in neporočene, da bi ne bili osamljeni, da bi ne bili sebi zadostni in zaprti vase, temveč da bi vedno drug drugega iskali v prijateljstvu - in tako rasli v človečnosti.

Molimo za vse ostarele ljudi, da bi njihova srca ostala mlada. Modrost in odprtost prosimo zanje, da bi ne bili zavistni in trmoglavi, da bi pustili svoboden razvoj svojim otrokom.

Molimo zase, da bi, mladi ali stari, postali po božji milosti novi ljudje; da bi pregnali iz svoje srede razdor in nezaupanje in gradili svet miru in prijateljstva.
To prosimo, po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Prošnjam lahko dodamo molitev veselega ali svetlega dela rožnega venca, litanije in srečanje zaključimo z eno izmed naslednjih sklepnih molitev:

Jezus, naš odrešenik, prišel si iz nebes, da si svet razsvetljeval s svojim naukom in zgledom.
Večji del svojega življenja si hotel preživeti v nazareškem domu skupaj s svojo materjo Marijo in s skrbnim rednikom

svetim Jožefom.
Tako si posvetil nazareško družino, da bi bila zgled vsem krščanskim družinam.
Sprejmi milostno to našo družino, ki se ti zdaj podari in posveti.
Varuj in brani jo, ohrančaj v njej vero, utrjuj upanje in poživljaj ljubezen do Boga in do ljudi.
Daj, da vsi njeni člani dosežejo večno srečo.

O Marija, Jezusova in naša Mati, s svojo materinsko ljubeznijo nam izprosi, da Jezus milostno sprejme to našo posvetitev in nam vedno naklanja svoj blagoslov.

Sveti Jožef, zvesti Jezusov in Marijin varuh, pomagaj nam s svojo mogočno priprošnjo v vseh dušnih in telesnih nevarnostih na naši poti življenja v večno domovino, da bi se tam vsi člani naše družine veselili v družbi svete nazareške družine in bi skupaj slavili nebeškega Očeta.

To prosimo, po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

ali:

Bog oče, od tebe prihaja vsako očetovstvo v nebesih in na zemlji, ti si Ljubezen in Življenje; daj, da bo vsaka človeška družina na zemlji s pomočjo tvojega Sina Jezusa Kristusa, rojenega iz Žene in Svetega Duha, studenta božje milosti, postala pravo svetišče življenja in ljubezni za rodove, ki se vedno obnavljajo.

Tvoja milost naj vodi zakonce, da bodo mislili in delali za blagor svojih družin in vseh družin na svetu.

Daj, da bodo mladi v družini našli trdno oporo za svojo plemenitost in rast v resici in ljubezni.
Daj, da bo ljubezen, utrjena z zakramentom svetega zakona, premagala slabosti in krize, skozi katere morajo včasih naše družine.

Daj, končno, te prosimo,

po posredovanju svete nazareške družine, da bo Cerkev med vsemi narodi sveta uspešno opravljala svoje poslanstvo v družini in po njej.
Vse to prosimo iz srca Tebe, ki si Življenje, Resnica in Ljubezen, v edinosti s Svetim Duhom.
Amen.

Janez Pavel II.

Če je srečanje v večernih urah lahko dodamo še večerno molitev in srečanje zaključimo s primerno pesmijo, npr: Je angel Gospodov

V tretjem tisočletju 'berlinski zid' v Aziji

Severna Koreja je koncem julija 2007 začela postavljati žičnato ograjo na delu meje s Kitajsko ob reki Yalu. Desetkilometrsko ograjo, s katero bodo pregradili ozek predel meje, ki ga pogosto uporabljajo nezakoniti prebežniki, se bo tako pridružila podobni ograji, ki so jo predlanskim postavili Kitajci. Preko meje s Kitajsko naj bi po nekaterih ocenah v zadnjih letih pred lakoto in represijo zbežalo več deset tisoč Severnokorejcev. Po ocenah organizacij za zaščito človekovih pravic naj bi se na severovzhodu Kitajske skrivalo tudi do več sto tisoč beguncev, ki si prizadevajo priti do Južne Koreje. Po navedbah južnokorejskih oblasti je do sedaj v njihovo državo prispelo okoli 10 tisoč severnokorejskih beguncev.

Iz Ave Maria

Gostovanje Gledališke skupine Škofovega doma po Sloveniji

V tem zgodovinskem poslopju ali Škofovih zavodih nas je posebno očaral slikoviti mozaik v prezbiteriju zavodske kapele, katerega avtor je p. Marko Ivan Rupnik. Osnovna ideja te umetniške stvaritve je novo življenje, ki ga daje Sveti Duh. V perspektivi Ezekijelove prerokbe, da bodo mrtve kosti oživele, raz-

Gledališka skupina Škofovega doma je z igro »V pričakovanju voza« letošnjega februarja, v tednu slovenskega kulturnega praznika, gostovala po Sloveniji. Komedijo je napisal urugvajski dramatik Jacobo Langsner, prevedel pa naš rojak Miha Gaser. Turnejo, že četrto za gledališčne iz Argentine, je pripravilo Izseljensko društvo Slovenija v svetu, s podporo Urada vlade republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu.

Pred nami je v Sloveniji gostovala že lanuška skupina z igro »Barka brez ribiča«, v režiji Martina Sušnika, nato Slovensko gledališče Buenos Aires (SGBA) z igro »Striček Vanja«, v režiji Blaža Mikliča, in nazadnje skupina s Pristave z igro »Drevesa umirajo stoje«, v režiji Dominika Oblaka. Omenjeni predhodniki so nam v pogovorih pred odhodom svetovali in pripovedovali, kakšne izkušnje so imeli s slovenskim občinstvom po predstavah, oni so nas spodbujali in opogumljali za to potovanje.

V pričakovanju na intervju na Radiu Ognjišče

Gledališka skupina v Tršarjevi sobi

Turnejo je katoliški tednik Družina napovedoval že pred našim odhodom iz Argentine. Pred prvim nastopom smo imeli intervju pri oddaji Slovenci v tujini na Radiu Ognjišče. Ta Radio smo obiskali še enkrat po končani turneji, da smo pripovedovali o svojih doživetjih. Intervju z nami je imel tudi Radio Slovenija, o našem gostovanju smo pa lahko tudi brali v Gorenjskem Glasu, v Belokranjcu ter v Moji Sloveniji.

Izseljensko društvo je poskrbelo tudi za našo nastanitev, da smo v Zavodu sv. Stanislava v Šentvidu dobili primerne prostore. Med nastopi smo čas dobro izrabili za ogled gradov, razstav in drugih znamenitosti okoliških krajev, kjer smo se predstavili, in se s tem obogatili.

laga stoletno zgodovino Škofovih zavodov. Trpljenje, ki je zaznamovalo ta kraj med in po drugi svetovni vojni, rojeva nove sadove. V središču mozaika je ponazoritev velikonočne skrivnosti: preko smrti vodi pot v novo življenje.

Bili smo deležni tudi posebnega seminarja, ki ga je organiziral Javni sklad RS za kulturne dejavnosti o tehniki odrskega govora, pod vodstvom prof. Tomaža Gubenška. Seminar je potekal v tako imenovani Tršarjevi sobi, obogateni z gonarskimi in teatarskimi likovnimi pričevanji Marjana Tršarja. Ta umetnik je risal v mesecih bivanja v taboriščih sotrpine in svoje poglede na te zapore. Med njegovimi deli so motivi izstradanih jetnikov, stanovalcev barak, polnih duševnih napetosti, v pričakovanju najhujšega, pri vsakdanjih opravilih, pri iskanju duhovne tolažbe v molitveniku...

Režija je bila v rokah Aleksandre Omahna, ki je poleg tega odigrala tudi eno od glavnih vlog, čeprav je že iz tretjega roda argentinskih Slovencev. Okrog sebe je zbrala sodelavce dveh generacij,

ki so z razkrivanjem človeških napak gledalce zabavali, pa jih tudi učili..., če so jih pripravili do razmišljanja. Polne dvorane pričajo, da se jim je to posrečilo.

Za zahtevnimi vajami pride nagrada, saj ni večjega užitka, ko stojiš pred polno dvorano in jo s svojim igranjem razvnameš, kot to, da se ta nasmeji ali užalosti. Zdi se, da smo bili prepričljivejši od predstave do predstave, da nam je igra na koncu že »zlezla pod kožo«. V Argentini nastopamo z vsako igro kvečjemu dvakrat, na premieri in na eni ponovitvi. V Sloveniji smo pa imeli na programu kar sedem nastopov. Vsakokrat smo se pred začetkom priporočili blaženemu škofu A.M. Slomšku, in lahko rečemo, da je po njegovi priprošnji turneja uspešno potekala.

Skupino smo sestavljali še: Aleksander Kastelic, Monika Štefe, Erika Ribnikar, Jože Oblak, Sandi Žužek, Claudio Selan, Helena Loboda Oblak, Silvija Škerlj Zakrajšek, Edi Cestnik, Polde Malalan, Dani Cestnik in Matjaž Ribnikar.

Prvi nastop smo imeli v Kulturnem domu Podbrezje, kjer nas je sprejel msgr. Janez Rihar, dolgoletni voditelj Rafaelove družbe. Tam smo se prvič srečali s slovenskim občinstvom in odkrili, da smo prišli med svoje ljudi. S svojim navdušenjem so nam dali poguma za nadaljnje nastope. Potrebovali smo prav to spodbudo.

Naslednjega dne smo že predstavili igro v Kulturnem umetniškem domu Predoslje, v rojstnem kraju našega mons. Antona Oreharja. Tam občinstva ni prepričala samo komedija-drama, temveč tudi sproščenost amaterskih igralcev med igro in po njej, ko smo se srečali z ljudmi. Saj so bili nastopi v prosvetnih domovih odlična priložnost za srečanje »dveh svetov«..., dveh Slovenij. Vsi smo se s temi srečanji obogatili, skupine, ki so gostovale pred nami, in mi.

Na predvečer Dneva slovenske kulture smo nastopili v ljubljanskem Šentjakobskem gledališču, na mestu današnjega Krekovega trga. Po načrtih dunajskega

arhitekta Hinträgerja so leta 1899 na trgu zgradili Mestni dom, kjer gledališče domuje že od leta 1932. Šentjakobsko gledališče je prvotno delovalo v Florjanski ulici (danes Gornji trg) v Šentjakobskem okraju - od tod tudi ime - in sicer od leta 1921 do preselitve v Mestni dom.

Priznamo, da smo se tega na-

V Predosljah - v rojstnem kraju msgr. Oreharja

stopa najbolj bali, saj smo vedeli, da je ljubljansko občinstvo zahtevno in teatersko najbolj osveščeno. Malo nas je skrbelo zaradi naglasa, saj se čuti pri marsikaterem od nas, da v vsakdanjem življenju govori špansko, ne slovensko. Rekli so nam, da smo imeli glede pravilnega poudarjanja besed srečo, da pa je bila melodija pripovedi pri nekaterih igralcih pojoča, primorska. Nismo mogli verjeti, da je bila velika dvorana

Šentjakobskega gledališča napolnjena do zadnjega kotička.

V Metliki, kjer je bila naša igra osrednji del proslave Dneva slovenske kulture, so nas sprejeli v Galeriji Kambič, ki jo je ustanovil Metličan, akademik profesor dr. Vinko Kambič, po poklicu zdravnik, profesor in dekan na Medicinski fakulteti Univerze v Ljubljani ter redni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti. Bil je velik poznavalec, ljubitelj in zbiratelj del slovenskih slikarjev.

Preuredil je rojstno hišo v likovno galerijo in jo skupaj z vso svojo bogato umetniško zbirko namenil mestu Metliki. Po ogledu galerije smo se sprehajali po starem mestnem jedru Metlike, ki ima srednjeveške korenine in videz. Najmogočnejša mestna stavba je grad, v katerem je Belokranjski muzej. Skupaj z mestom je predvsem v 15. in 16. stoletju igral ključno vlogo pri obrambi Kranjske pred turškimi vpadi.

Obiskali smo to pomembno kulturno ustanovo z obsežno stalno razstavo in bogatim arhivom. Razstava je bila razširjena z vinogradniško zbirko v grajski kleti. V bližini je še Slovenski gasilski muzej dr. Branka Božiča. V galeriji je prikazan razvoj gasilstva na Slovenskem do 1. svetovne vojne. Sicer pa je v tem prostoru razstavljeno različno zgodovinsko gradivo, predvsem številne fotografije iz časa pred 1. svetovno vojno in najstarejši gasilski tisk. V drugem delu gasilskega razstavnega paviljona pa je predstavljena gasilska tehnična dediščina. Zbrane so stare brizgalne iz različnih delov Slovenije. Najstarejša med njimi je iz Grahovega pri Cerknici z letnico 1836, zelo zanimiva je tudi parna brizgalna iz Žalca, ki so jo izdelali na Dunaju leta 1908.

Naše gostovanje nas je naslednji dan privedlo v starodavno mesto Ptuj. Tam smo obiskali cerkev sv. Jurija, ki je najpomembnejša zgradba na Slovenskem trgu. Domneva se, da je na tem mestu že v 4. stoletju stala starokrščanska bazilika. Pred cerkvijo stojita Mestni stolp, najmogočnejša mestna arhitektura, ki močno oblikuje to mesto in je že od 16. stoletja dalje

zbujal zanimanje in tako sčasoma postal simbol mesta ob Dravi.

V neposredni bližini leži minoritski samostan. Najodličnejša prostora v samostanu sta letni rektori in prostor, kjer je danes minoritska knjižnica.

Ni bilo mogoče, da bi odpotovali brez obiska Ptujkega gradu. Strateško pomembna lega, s katere je mogoče nadzorovati ravnino daleč naokrog, je privabljala k naselitvi že v najstarejših obdobjih. Arheološke najdbe so pokazale, da so se prvi prebivalci zatekli na Grajski grič ob zaključku kamene oziroma na začetku bakrene dobe (okrog 2100-1750 pred Kristusom). Grad se nam danes kaže v podobi, kakršno so izoblikovala stoletja prezidav in dozidav. Seveda je grajske stavbe ves čas spremljalo obzidje, saj je bil ptujski grad do konca turške nevarnosti ena najpomembnejših utrd v tem delu dežele. Danes je grad sedež Pokrajinskega muzeja Ptuj.

Naslednji dan smo se napotili v Mursko Soboto in v gledališki dvorani soboškega gradu Prekmurcem predstavili našo igro. Na ravninah Prekmurja se je ohranila vrsta prelepih renesančnih dvorcev. Takšen je tudi murskosoboški, v katerem domuje Pokrajinski muzej Murska Sobota. Stavbo obdaja imeniten grajski park, ki ga prištevajo med najlepše v Sloveniji. Pokrajinski muzej Murska Sobota je dobil posebno priznanje Evropskega muzejskega foruma 1999 za stalno razstavo.

Poslednji nastop je bil v Kulturnem umetniškem domu v vasi Šentjošt nad Horjulom, ki leži v tistem zavetju zelenih gozdov 630 metrov nadmorske višine. Ta vas ima dve cerkvi, eno poleg druge. Starejša cerkev sv. Jošta, po kateri je vas dobila ime, ima en zvon iz leta 1354 in drugega iz leta 1400. Zanimivost cerkve je stara grobnica pod cerkvenim tlakom. Zaradi ustanovitve lastne župnije je bila zgrajena na drugi strani ceste večja cerkev sv. Janeza Evangelista, iz 17. stoletja. Hrani relikvijo sv. Frančiška Asiškega in staro monštranco z letnico 1617. Med cerkvama stoji kapela mučencev, zgrajena po načrtih Toneta Obla-

ka in je spomenik žrtvam vojnega in povojnega nasilja, s simboličnim vitražem, ki je delo Marka Jermana, je torej skupno delo dveh argentinskih Slovencev. V Šentjoštu so nas sprejeli s kruhom in soljo, v cerkvi smo pa vsi skupaj zapeli Marijino pesem v zahvalo za to srečanje.

Sprejeli in pogostili so nas: škof dr. Peter Štumpf, msgr. Janez Rihar, Stane Mihelič, Sebastjan Sajovic, Milan Travnika, Anton Kostelec, županja mesta Metlike Renata Brunskole, Veronika Emeršič, Franci Mlakar, Metka Fujs in Irma Kavčič. Z veseljem ugo-

tavljamo, da smo bili na vseh srečanjih deležni izredne naklonjenosti in priznanj naših gostiteljev, ki so nas navduševali, naj še naprej ohranjamo in gojimo slovensko besedo, čeprav daleč od domovine.

Posebno hvaležnost dolgujemo tudi Izseljenskemu društvu Slovenija v svetu, zlasti Boštjanu Kocmurju in Gregorju Batagelju, za organizacijo in financiranje.

GSSD

Foto GSSD in Izseljensko društvo Slovenija v svetu -
Več slik na 3. strani platnic

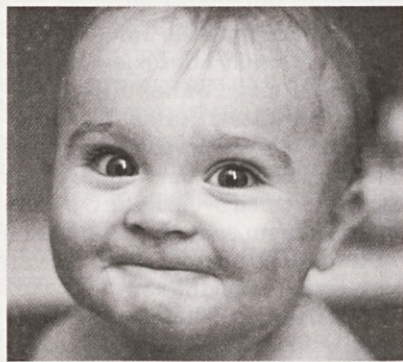
IZBERI ŽIVLJENJE

ODKRITOSRČNA DARITEV V DRUŽINI

PRIMOŽ KREČIČ

Pri daru življenja in ljubezni vsekakor ni mogoče zaobiti družine, v kateri na posebno učinkovit način sprejemamo ta dar in stopamo v nove verige podarjanja, kar je bistvo življenja. Ko se mož in žena vzajemno podarjata in sprejemata v enosti duha in telesa, se vedno bolj odkriva v njih želja po odkritosrčni podaritvi. Brez tega bi zakonu nekaj manjkalo, saj so zakonci poleg medsebojne ljubezni in podpore poklicani tudi k temu, da postanejo občestvo roditeljev, občestvo življenja. Ko iz polnosti svoje ljubezni podarijo življenje otroku, vstopi mednje nova človeška oseba. Ta oseba je dar, ki je podarjen njuni ljubezni; da jo sprejmeta in odgovorno poskrbita zanjo in njeno vzgojo. Otrok je Božji dar, starši so pri tem daru njegovi sostvarniki, Božji sodelavci.

Kaj pomeni novo človeško bitje dar za družino, za družbo, za narod in za Cerkev? Med ljudmi se z vsakim rojstvom poraja veselje, odprto sprejemajo nove člane v družine in skupnosti. Res, da je vsako rojstvo in vsak otrok povezan z novim naporom,

žrtvami in ekonomskimi stroški, zato se pri nekaterih starših porodi skušnjava, da bi tega daru ne sprejeli, ker bi motil njihove načrte, ekonomske zmožnosti in jih preveč obremenil. Toda otrokov prihod ni le je-manje in ogrožanje svobode, ampak tudi velika dobrina, obogatitev. Otrok prinaša in daje veliko. Vsak otrok je delček tistega dobrega, po katerem smo ljudje bolj ljudje in po čemer dobiva naša zemlja človeški obraz in naklonjenost. Otrok je velik dar za starše, ki so mu skupaj s Stvarnikom podarili življenje. Otrok je prispevek za njihovo dobro, za njihovo življenje

BISERNA POROKA IVANA CUKJATI IN KATARINE MOČNIK

in življenje širše skupnosti. Ta otrok je tako kot vsak človek Božja slava, skupno dobro vsega, kar obstaja. Kaj more biti večja dobrina od človeka, ki je enkrat in neponovljiv? Vsak človek prinaša tudi Božji pečat in žarek njegove dobrote v skupnost. Bog ga je poklical k življenju zaradi njega samega in ne da bi bil lastnina svojih staršev ali služil namenu koga drugega. Človek nosi v sebi svoje dostojanstvo, ki se razvija v družini in družbi, ob vzgoji in ljubezni. Zelo hudo je, če so otroci deležni motenj ljubezni, kar povzroča hude duhovne in psihične rane za vse življenje.

Vsako rojstvo lahko razumemo kot velikonočni dogodek, iz žrtve in trpljenja ter ljubezni se rodi novo življenje. Jezus primerja uro svoje smrti s porodnimi bolečinami. To je zmaga življenja nad smrtjo, kozmosa nad kaosom. Rojstvo otroka razkriva moč življenja, ki je močnejše od neživljenja in smrtnega kaosa. Jezus je prišel, da bi imeli življenje v polnosti, zato tudi v vsakem rojstvu odmeva njegova velikonočna zmaga, saj je živi človek Božja slava, kot je zapisal sveti Irenej. Brez te resnice življenja, ki izhaja iz ljubezni in daritve, ne bi moglo priti do polnega smisla človeškega življenja. Cerkev ostaja izvir evangelijskega oznanila o življenju, ki izhaja iz medsebojne podaritve zakoncev in Božjega daru. V družini se tako obnavlja življenje in premaguje smrt, vedno znova išče razsežnost dobrega za ljudi in je zanje odgovorna. Papež Janez Pavel II. je močno poudaril odgovorno očetovstvo in materinstvo, ki je še posebno povezano s trenutkom spočetja, ko sta zakonca eno telo v najgloblji ljubezni in moreta postati roditelja. Ta trenutek ima posebno vrednost tako za njun medsebojni odnos kot za služenje življenju. Iz svoje ljubezni moreta posredovati življenje novemu človeškemu bitju. Za to življenje sta tudi odgovorna, saj ima otrok pravico, da je sprejet in ljubljen od samega začetka svojega bivanja. Papež Janez Pavel II. je poudaril, da sedanja družina išče 'lepo ljubezen', ljubezen, ki ni le skrčena

Dalje na strani 156

Biserna poročenca v krogu sinov, Janeza Bernarda, Franceta, Jožeta, Marka ter hčerá, Katice, Ane Marije in Pavle. Manjkata Angela in Francka, ki živita z družinama v Italiji.

V nedeljo, 14. januarja, sta zakonca Cukjati praznovala v cerkvi Marije Pomagaj 60. obletnico poroke. Sinovi in hčere z družinami ter drugi sorodniki so ju spremljali pri zahvalni maši kot tudi pri slavnostnem kosilu v Slovenski hiši.

Prvi del slavlja se je vršil v lepo s cvetjem okrašeni cerkvi Mariji Pomagaj. Slavnost se je pričela s sveto mašo, ki jo je daroval slovenski delegat msgr. dr. Jure Rode v koncelebraciji z dvema sinovoma zakoncev, Janezom in Francetom, ter duhovnikom, večletnim družinskim prijateljem Antoniem Cavalierijem. Mašo je vodil sin Jože, ki je posebej za to praznovanje prišel iz Slovenije. Mirjam Oblak, Anica Mehle, Veronika Malovrh, Monika Svetlin Pregelj in Mirjam Klemenc na orglah so poskrbele za harmonično in občuteno liturgično petje.

V uvodnih besedah k sveti maši je sin Jože nagovoril starša: "Svojo življenjsko pot sta pred šestdesetimi leti sklenila pred Gospodovim oltarjem in danes sta s svojimi dragimi

sorodniki in znanci ponovno pred Njegovim oltarjem, da mu vsi skupaj izrečemo zahvalo za vajino skupno življenjsko pot in ga hkrati prosimo za Njegovo varstvo in blagoslov." Med pridigo je delegat dr. Jure Rode poudaril dar svetega krsta, saj je nedelja slavlja sovpadala s praznikom Kristusovega krsta, ter krščanskega zakramenta sv. zakona.

Drugi del se je vršil v Slovenski hiši ob okusno pogrnjenih mizah, spominskih klepetih in dobro pripravljene kosilu, za kar je poskrbela Veronika Javoršek.

Življenjska pot zakoncev je podobna zgodbam stoterih drugih slovenskih beguncev, a za zakonca edinstveno doživetje, ker je lastna zgodba življenja dveh oseb v veselih in žalostnih trenutkih. Življenjska zgodba, v katero so se počasi vpletali sinovi in hčerke, ki so se jima rodili v zakonu. Bog ju je blagoslovil z devetimi otroki: Katico, Janezom Bernardom, Francetom, Jožetom, Ano Marijo, Markom, Pavlo, Angelo in Francko.

Ivan Cukjati se je rodil na Limovcah pri Trojanah na zelenem Štajerskem. Bil je najstarejši sin številne kmečke družine. Osnovno šolo je obiskoval v Trojanah. Najbolj ga je zanimalo računstvo, zato je družina skupaj z učiteljem sklenila, da ga pošlje študirat v Zadržno šolo v Ljubljano. Že v času tistega študija je odkril med študenti delovanje dveh taborov: katoliškega in liberalno levičarskega.

Ko so Nemci leta 1941 zasedli Štajersko, so Cukjatijevi doživeli hudo družinsko nesrečo, ko jim je sredi poletja pogorela hiša, hlev in vse domače živali. Sredi vojne

da bi se pred naivneži pokazali kot dobre. Od njega pa so zahtevali, da bi se odpovedal katoliški veri, da bi postal tajnik štaba, katerega so nujno potrebovali, ker je prejšnja tajnica izginila neznano kam... in v vodstvenih kadrih brigade so bili ljudje brez potrebne izobrazbe. Po begu so ga ujeli Nemci, poslali so ga nekaj dni v Begunje in nazadnje v Avstrijo, kjer je doživel konec druge svetovne vojne in prihod domobrancev na Vetrinjsko polje.

Gospa Kati se je rodila kot najstarejša hči v družini osmih otrok v vasi Velika Lašna, fara Vranja peč iz kamniškega okraja. Družina je

praznovali komunisti, dokler ni Rusija prekinila pakta s Hitlerjem. Iz Ljubljane so prihajali boljševiški agenti, da so slepili nepoučene kmete, naj odidejo v hosto. Najprej so pobili tiste nedolžne ljudi, ki niso bili za komuniste, in tiste, ki so živeli v bližini gozdov. Naravno okolje je bilo primerno, da so se kmalu začeli zbirati partizani iz Tuhinjske doline in okolice. Partizani so kmalu začeli s svojim terorjem nad vaščani ter zahtevali od njih hrano, prenočišče in jih tako komprometirali z okupatorji. Tako so Nemci kot represalije na nepomembne partizanske napade zažgali vasi Zlato polje, Koreno, Hrušic; postrelili moške in odselili družine v kazenska taborišča.

Neki partizan, ki je bil prisilno mobiliziran, je zaupal stari mami, da so komunisti družino zapisali v smrt, ker ne sodeluje z njimi.

Ker je stanje postalo nevzdržno, se je stari oče Močnik obrnil na nemško kamniško komando, da bi ostal v Kamniku, misleč, da se bo zadeva kmalu umirila. Pri razgovoru s komandantom se je sam menil s svojo preprosto nemščino, ker je vedel, da je prevajalec komunistični terenec. V Kamniku ni bilo prostora za vse begunce, ki so prišli iz okolice. Kamniški nemški komandant pa je opozoril starega ata, da ne pozna dovolj komunistov in da naj hitro po kakem znancu sporoči družini, naj naglo odidejo iz vasi, ker se bodo partizani maščevali. Sredi julija 1942, ko so žitna polja plapolala pred košnjo, so pobrali najnujše za preobleko in zapustili dom, kmetijo, živino.

Od tam se je Kati pripeljala z družino v Vetrinje, kjer so živeli v barakah. V Celovcu so Nemci izbrali ljudi, ki so bili usposobljeni za delo. Gospo Kati so poslali na delo v pekarno z mlinom in hotelom v Vetrinjah. V prostem času je obiskovala družino, ki se je selila iz enega taborišča v drugega: Vetrinje, Saint Gertraud, Lichtenstein, Trofaiach.

Ivan in Kati sta se spoznala leta 1947, ko so bila taborišča že pod angleško upravo, v taborišču Lichtenstein, ob uprizoritvi igre Pri belem konjičku. Življenje v taborišču jima je dalo priložnosti, da sta se čedalje bolje

Jubilanta Ivan in Katarina pri slavnostnem kosilu v Slovenski hiši

in revolucije je Ivan kot najstarejši sin moral poskrbeti, da je počasi dobival od nemške administracije vse potrebno za graditev nove hiše.

Ravno na 21. rojstni dan so ga prišli iskat partizani, da bi ga ustrelili. Po dolgih zasliševanjih so ga prisilno mobilizirali. Dejstvo, da ni bil ubit, oče Ivan ocenjuje kot pravi čudež, sad globoke priprošnje Materi Mariji v Brezjah, kateri se je priporočil takoj po pričetku vojne.

Po večtedenskih hajkah in umikih, begih po gorenjskih in primorskih gozdovih se mu je končno posrečilo, da je med nemškim napadom v Dobravi na Gorenjskem ušel partizanom.

Zadnje dneve pred begom je ugotovil, da mora zapustiti hosto, pa tudi, če jo je treba za ceno življenja. Včasih so partizani molili rožni venec,

bila globoko verna, načelna in zelo razgledana. Gospa Kati je izredno rada prebirala knjige, za vsak izreden dohodek pri prodaji kmečkih pridelkov si je kupila knjigo v Kamniku. Želela je postati šivilja, kot je bila njena sestrčna. Vsi načrti in sanje so se končali, ko je njen oče že pred vojno, na posledicah gangrene izgubil levo nogo in postal deloma invalid, tako da se je večina domačega kmečkega dela osredotočila na ženo in najstarejšo hči Kati. Kljub temu težkemu življenjskemu križu je Katerinin oče gojil vedno globoko vero v Boga in zaupanje v Božjo voljo ter ljubezen do dela. Nemci so leta 1941 zasedli Gorenjsko. V tej maloštevilni oddaljeni hribovski gorenjski vasiči sredi gozdov so se vrstili dogodki kot v ostalih krajih v Sloveniji. Nemški prihod so najbolj

Polje, kdo bo tebe ljubil...

ERNEST HIRSCHEGGER (18)

Usodno prizadet naš Korotan

V banki je obstajal večji del dolga za posojilo zgraditve dolge peči za barvanje ploščic. Doslej smo obroke redno plačevali. Čudno se je zdelo, da se dolg kljub vsemu ne znižuje. Ko spet grem plačat naslednji obrok, prosim za trenutno stanje. Po plačilu tega obroka je bil izkazan večji ostanek. Tako bi dolg rastel iz meseca v mesec. Surovine so se podražile, davki se zvišali, pričelo se je slabšanje.

Odpovedali smo elektriko in skušali poravnati vse dolgove, tudi v tekočem računu pri krajevni bančni zadrugi. Prodali smo eno peč, strožnik-torno prešo za izdelovanje okrasnih ploščic, kamion Mercedes. Ker še ni zadostovalo, je bančna zadruga za nizko ceno prevzela veliki salon na vogalu hiše.

Odpustiti in izplačati je bilo treba delavce. Malo prej se je poročil Peter z Danijelo Bajuk in si poiskal drugo delo. Gašper, tudi že poročen z Lilijan Giusti, se je zaposlil s prodajo sira z njegovim kamionetom. Gabrijel se je odselil daleč na jug v Tandil k sorodniku sestre žene Marije, ki je imel mlekarstvo in proizvodnjo sira. Tam se je izučil te obrti. Frido, tudi poročen z Estelo Diaz, ki je stanoval v hiši, kupljeni na dolgoročne bančne obroke, je prevzel skrb za delavnico. Miha je stopil v družbo z nekim trgovskim potnikom, ki je imel vozilo, in sta skupaj kupovala keramične in druge izdelke in jih prodajala tudi pri naših odjemalcih. Ker Frido ni mogel več dobivati plače od doma, je bil primoran prepustiti hišo z dolgom drugemu. Stanovanje bi dobil doma.

V časopisnem oglasu sem bral

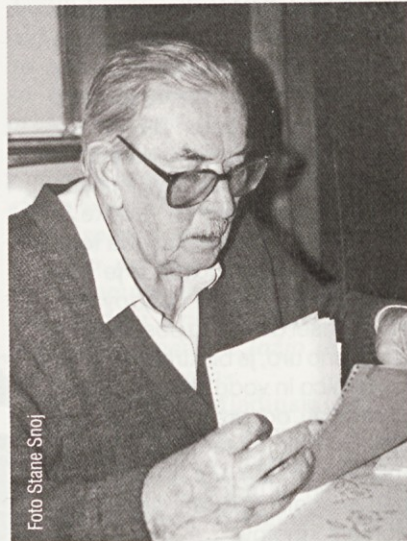

Foto Stane Šnoj

ponudbo hišnika v 90 km oddaljenem San Carlosu pri Tunuyan. Tja sva šla z Minko, da sva stanovanje prepustila Fridotovi družini. Tam sva ostala skoro eno leto. Nato sva se preselila v hišo hčere Magde in moža v naselbini Loyola blizu Carrodille. Mimogrede naj omenim, da sem v marcu 1976 imel drugi, sicer lažji srčni infarkt, ki sem ga srečno preстал.

Bernarda, Zalka in Damijan sta ostala doma na delu in stanovanju. – Gospodarske razmere so se zboljšavale po zamenjavi denarja, pesa z australom.

Frido je v imenu družbe od bančne zadruge odkupil salon na vogalu. Kupil si je zemljišče ne daleč od doma in pričel z gradnjo hiše po svojem načrtu, saj je dokončal gradbeniško šolo in imel diplomo mojstra. Ko je bila skoro dograjena, se je z družino preselil v novi dom.

Magda in mož sta prodala hišo, kupila dva in pol hektarja zemljišča s hišo, malo vinograda in s sadnim

spoznavala in postala fant in dekle.

Duhovnik Janez Klemenčič ju je poročil 17. januarja 1948 v judenburški katedrali. Najbolj sta se vse življenje spominjala poročnega duhovnikovega nasveta, naj vsak večer zmolit skupaj en očenaš.

Ko se je bližal čas za odhod v svet, sta Ivan in Kati sklenila, da bosta šla tja, kamor bo šla Močnikova družina. Oče Ivan je pustil v Sloveniji starše in vse brate in sestre. Edini sovaščan pa se je odselil v Kanado, tako da je razumljivo njegovo veliko domotožje po Sloveniji.

Javila sta se za Kanado, ZDA, francoski Maroko, Čile, a nazadnje je bila božja volja, da sta prišla februarja 1949 z ladjo Holmbruck v Argentino. Prvi meseci v Buenos Airesu so bili precej težavni, dela je bilo še preveč, toda dobiti stanovanje ni bilo enostavno. Med slovenskimi rojaki je vladala velika mera solidarnosti in tako so si vedno med seboj pomagali. Pokojni Ivan Mehle, ki je prišel v Argentino nekaj mesecev prej, je imel v Tabladi parcelo. Posodil jo je, da je nekaj Slovencev zgradilo na njem leseno barako, v kateri je od začetka živelo 22 oseb. Že istega leta prihoda v Argentino sta Ivan Cukjati in njegov tast kupila zemljišče in začela vsak z gradnjo lastnega doma. Mož Ivan se je posvetil mizarskemu poklicu, saj je že od mladih let imel opravka z lesom. Žena Kati pa je osredotočila svoje življenje v delo za družino in gospodinjstvo. S svojim zgledom sta vsejala v svoje otroke zgled verskega življenja, ljubezen do slovenstva in zavzetost do vztrajnega in odgovornega dela.

Biserno poročenca sta hvaležna vsem, ki sta ju spremljala skozi življenje in se še prav posebej na dan praznovanja 60-letnice zakona udeležili slavlja in sodelovali, da je bilo to praznovanje tako posebno, prisrčno in doživeto.

**Novi red, ki ga pričakuje
ves svet, bo obrnjem
proti nam, če ga ne bomo
gradili mi katoličani.**

Kardinal Suhard

drevjem, breskev in sliv. Bilo je v kraju La Pega blizu mesta Lavalle, oddaljeno 20 km od Mendoze. Preselili so naju potem na to posestvo. Potrebno je bilo najprej čiščenje, ker je bilo zaraščeno in zapuščeno. Dobila sva nekaj kokoši, pričela z malo zajčjereja. Magdin znanec nama je prepustil močnega konja iz njegovega posestva, tudi telico, kupili pa smo plemensko svinjo, ki je kmalu imela mladiče. Sosed je zoral pol hektarja njive, da sem posejal deteljo, ki je kmalu zrastle za krmo živalim. Damijan naju je rad obiskal in kaj popravil pri hiši, prav tako Frido. Na razpolago sva imela še džip, da sem z njim dovažal odpadno korenje iz čistilnice in od daljnega sosedga. Bauza marelice in hruške iz njegovega velikega nasada tega drevja. – Kakor povsod, je bilo namakanje zemlje načrtovano. Ko je prišel dan za to posestvo na določeno uro, je bilo treba odpreti zapornico in vodo z motiko v roki spremljati od razora do razora. Poljsko delo mi je ugajalo še od mladosti in domače njive. Mama nas je znala navaditi, saj je bila doma s kmetov.

Dne 13. januarja 1983 je prihitela Magda z žalostno novico, da se je naš Damijan smrtno ponesrečil. Šel je obiskat Gabrijela v Tandil, vračal pa se je »na prst«. Dober človek šofer ga vzame na skoro nov kamionet. Po kratki, ne prehitri, vožnji je počila guma kolesa, da se je vozilo prevrnilo, pri padcu pa si je Damijan zlomil tilnik. Šofer je bil Juan Picaso, v službi na veleposestvu Bunge-Born. Gospodar je dal kupiti lepo krsto in plačal prevozne stroške do Mendoze. Pokopali smo ga naslednji dan na pokopališču Parque de Descanso.

Človek obrača – Bog obrne

Že dalj časa sem odlašal z zdravniškim pregledom in sem imel iti po skromno pokojnino, pa sem šel še na pregled. Zdravnik mi je odsvetoval prenaporno delo. Domači so želeli, da naj misli na spremembo. Magda in mož sta nameravala posestvo

prodati, da bi kupila večjo hišo, saj se jima je družina pomnožila. Posestvo sta dala na prodaj, midva pa se preselila v Chacras de Coria, lep in hladen kraj, v manjšo hišo z vrtom in praznim prostorom v ozadju. V tem prostoru sem uredil delavnico za izdelovanje modlov za domačo keramiko. Zopet sem dobil nekaj zajcev za kratek čas in domačo hrano.

V tistem letu je prišel Gabrijel z družino iz Tandila, tam prodal hišo in

meni v Velikih Laščah, Levstik. Prišel je iz Gorice, Italije, kjer je imel lasten hotel. Med pogovorom z Veroniko ji je ponudil službo v hotelu. Veronika je dokončala ekonomske knjižne študije z diplomo doktorata. Iskanje službe v Mendozi bi bilo težavno in zamudno. Sporazumela sta se, obljubil ji je plačati vožnjo. Vendar je do potovanja trajalo skoro leto dni.

Kati, ki je bila z možem in dvema hčerama v Las Heras, je tudi imela majhno delavnico in izdelovala manjše okrasne keramične izdelke. Peč sem ji naredil doma. Nekaj časa je dobro prodajala, vendar je uvožena keramika tudi njo prizadela, da je prenehala z delom. Mož ni imel stalnega dela. Veronika se je pripravljala na potovanje v Gorico. Povabili smo Kati, naj se preseli spet k nam domov. Prevzela bi delo v pisarni, prodajo in pomagala v delavnici. Prišli so, nakar se je napisala delovna pogodba dne 1. decembra 1989, veljavno za tri leta. Imela bo brezplačno stanovanje zgoraj in plačo. Pogodbo so podpisali Veronika, Miha, Gašper, Bernarda, Gabrijel, Zalka in Kati.

Prodajo sira je Gašper prepustil Jorgetu, Katinemu možu; on pa z družino odpotoval v provinco Corrientes v službo na posestvo ženinega sorodnika. S kamionom je prevažal govejo živino. Nova vlada je ponovno zamenjala denar s starim imenom peso, ki naj bi imel enako vrednost kot ameriški dolar. Prenehala je neznosna inflacija, razpasla pa se je korupcija v vseh plasteh uprave. Domača delavnica je nekako premagovala težave, da se je dalo preživljati.

Prihodnjič konec

Zapuščena očetova hiša, ki je postala 'družbena lastnina' (l. 1990)

kupil drugo v Mendozi. Kakih deset dni so stanovali pri nama.

Pozneje se je Frido osamosvojil, najel potrebne prostore v bližini in iz naše delavnice odpeljal, kolikor mu je pripadalo kot delež družabnika. Tako sva se po enem letu bivanja v Chacras mogla spet vrniti v naš dom Korotan. V delavnici je ostalo še toliko opreme, da smo poprijeli za delo Zalka, Veronika, ena delavka, delavec in jaz.

Bilo je leto 1988, ko je prišel na obisk moj stari znanec, bivši vojak pri

***Jutri bom spremenil
svoje življenje. Včeraj sem
to hotel storiti danes.***

Mark Twain

Duhovno življenje je objavilo

JUNIJ

PRED 70 LETI (1938)

12. junija sta minili že dve leti, kar je **redna slovenska služba božja na Avellanedi**. Obletnico so proslavili v kapeli Don Orionovega zavoda v ulici Manuel Estevez 630, blizu Frigorífico La Blanca. »Naravnost presenetili so nas pevci, ki so se postavili s krasno mašno pesmijo in dokazali, da tvorijo že kar izvežban zbor, ki se more lotiti tudi težjih skladb.« Največje zasluge pri tem imata pevovodja Ciril Jekše in pa Štefan Utroša, ki nudi na razpolago prostor za pevske vaje.

Misijonar Ludovik Pernišek sporoča, da ima namen **obiskati meseca junija slovenske naselbine** v Rio Negro, Cinco Saltos, Cipoletti, Rocca, Allen, Villa Regina, Neuquen in Plaza Huincul. Prosi, naj se mu iz vsake izmed teh kolonij kdo javi, zaradi točnejšega dogovora. Njegov naslov je: Padre Ludovik Pernišek, Casa parroquial, Junín de los Andes, Neuquén.

Koristni naslovi. Poslanstvo kraljevine Jugoslavije: Charcas 1905, Buenos Aires. Slovenske usmiljenke delujejo po naslednjih buenosaireških bolnicah: Álvarez (salas 2 y 3); Alvear (salas 2, 5, 16 y 20); Ramos Mejía (salas 3 y 15); Hospital Español, Asilo de los ancianos. Slovenska šola na Paternalu: Paz Soldán 4924.

PRED 60 LETI (1948)

» **1.** junija se novoprišli Slovenci spominjajo vseh številnih Slovencev, ki so padli pobiti v drugi svetovni vojni, bodisi od okupatorjev, bodisi v bratomorni

revoluciji. Vsem tem je pesnik Jeremija Kalin v taborišču v Italiji napisal veliko pesnitev 'Črna maša za pobite Slovence'. Naš list se jih spominja s priobčitvijo odlomka 'Balada o sinu in materi'.«

»**Tistim, ki se žele vrniti domov:** Zelo napačno tolmači Slovenski list naše pisanje, češ da hočemo preprečiti povratek rojakom domov. Prav gotovo, da ne gre za to. Le eno je, kar želimo, in sicer v prid prizadetih, da naj vsak prej premisli, dokler je čas, ali so doma res take razmere, kakršne si želi. Vsakemu, ki ga srce vleče domov, toplo priporočamo naj gre, prosimo ga pa tudi, naj potem po pravici sporoči, kako je tam.«

20: 12 let službe božje so praznovali na Avellanedi. Na popoldanskem programu, ki je sledil sv. maši, je nagovoril prisotne lazarist Lado Lenček, nato pa je Adalbert Preininger poudaril pomembnost slovenske službe božje, ki je pri rojakih očuvala vero in ljubezen do slovenskega jezika.

Prišlo je novih 700 beguncev, med njimi 50 družin. Doslej je prišlo že okrog 2500 beguncev. Pričakuje se naslednjih 500 iz Italije. **Janez Hladnik v reviji Duhovno življenje ponovno prosi pomoči za begunce.**

29: Bivši grosupeljski župnik **Anton Ravnikar je praznoval srebrno mašo.**

PRED 50 LETI (1958)

2. Žegnanje so imeli v izseljenkem semenišču v Adrogué s slovesno sv. mašo in akademijo, ki so jo pripravili bogoslovci in gojenci Apostolske šole. Program je zaključil dramski prizor **V Lurd je prišla Gospa**, prirejen po Werflovem romanu *Pesem o Bernardki*. Letos živi v Adrogué 11 bogoslovcev in 28

študentov. Oboji so letos že opravili duhovne vaje.

8: Spet je poteklo eno leto, to pot že trinajsto, od onega junija, ko so bili izdani naši najboljši in izročeni zločincem rdečega barbarstva na slovenski zemlji, ki se niso pomišljali uprizoriti masovnega pokola slovenskih domobrancev in drugih protikomunističnih borcev. **Spominska prireditev** je bila v pripravi DS. Predsednik društva inž. Albin Mozetič je poudaril dve misli: »Slovenski narod se je spontano odločil za borbo proti komunizmu, potem ko so komunisti s svojimi zločini presegli vse meje in je ostala le še ena pot: samoobramba in narodova ohranitev«. Druga misel: »Smo v tujini zato, da ohranimo svetel spomin na idealne borce za svobodo naroda in jim ob času, ko bo komunizem strt, pred bodočimi rodovi vrnemo čast, ki jim jo je rdeče nasilje z lažjo in obrekovanjem ukradlo«.

8: Fantovski Mladinski dom je imel 6. občni zbor. Izvoljen je bil odbor, v katerem so bili predsednik Maks Jesih, odborniki pa Tone Javoršek, Vinko Klemenčič, Jože Tomaževič, Franc Zupanc in Marjan Filipič.

8: DIO je imela svoj 2. občni zbor v Slovenski hiši. Izvoljene so bile v odbor predsednica Marjeta Debeljak, tajnica Alenka Prijatelj, blagajničarka Francka Tomazin in kulturna referentka Alenka Jenko.

15: Tradicionalna je že tudi postala vsakoletna **telovska procesija** po vrtu okrog cerkve Marije Pomočnice v Ramos Mejiji. Vodil je procesijo direktor SDP Anton Orehar.

Predsednik Društva Slovencev inž. Albin Mozetič je bil službeno prestavljen v Indonezijo, kjer bo ostal predvidoma štiri leta. Imel je izreden dar družiti ljudi različnih prepričanj in nazorov.

Nobeno delo ne utruji, če se ga opravlja z veseljem.

Jefferson

METKA MIZERIT

na zadovoljitev poželjenja, ampak nežnost in veselje nad drugim, ki se podarja, in drugim, ki prihaja na svet. V tem odnosu se spreminja kultura smrti v kulturo življenja, tu je kraj največjega spoštovanja in čutenja. Zato se ne smejo družine zaplesti v ideologije neživljenja in različnih svobodnih ljubezni. Prava ljubezen je namreč vedno zahtevna, odgovorna in odprta v življenje. Razne oblike 'svobodne ljubezni' pa izrabljajo človeške slabosti tako, da jim je z zavajanjem in odobravanjem javnega mnenja poskrbelo določeno obliko zaščite, ne upoštevajo pa posledic, ki prihajajo iz tega, posebno, če jih morajo plačati poleg zakonca tudi otroci, ki so navadno oropani očeta in obsojeni, da postanejo sirote živih staršev. /Pismo družinam, 14/

Strahotne milijarde za orožje

V mnogih predelih sveta množice stradajo in veliko ljudi, med njimi številni otroci, umira od lakote, voditelji držav pa namesto za kruh trošijo strahotne milijarde za orožje. Italijanski verski tednik Famiglia Cristiana je v tretji junijski številki 2007 objavil seznam 15 držav, ki so v letu 2006 največ potrošile za orožje. Te so: ZDA 528,7 milijard dolarjev (1.756 dolarjev na prebivalca); Velika Britanija 59,2 (990); Francija 53,1 (875); Kitajska 49,5 (37); Japonska 43,7 (341); Nemčija 37 (447); Rusija 34,7 (244); Italija 29,9 (21); Južna Koreja 21,9 (455); Avstralija 13,8 (676); Kanada 13,5 (414); Brazilija 13,4 (71); Španija 12,3 (284).

Iz Ave Maria

NA PRISTAVI so slovesno **PRAZNOVALI VELIKO NOČ**. Za cvetno nedeljo so pripravili butarice, ki so jih šolski otroci, pod nadzorstvom učiteljic, sami spletili. Pod vodstvom gospe Gabi Bajda Križ so mladi barvali pirhe. Na veliki petek so mladci organizirali molitveno uro za mladino, pater Kukovica pa za vse vernike. Na veliko nedeljo po slovesni maši, ki jo je daroval pater dr. Alojzij Kukovica, je vse navzoče pozdravil predsednik Pristave Edvard Kenda in voščil blagoslovljene praznike. Pozdravila sta tudi gospa Marta Križ Golobova, predsednica odseka ZSMŽ, Kristjan Kopač, predsednik mladinskih organizacij, in Lučka Ayerbe Rant, predsednica mladcev. Sledil je skupni zajtrk, razstava in prodaja pisanic. Lepo okrašeno mizo je pripravila Lanči Likožar Komarjeva.

Tudi **V SLOMSKOVEM DOMU** je bila za Veliko noč v petek, 7. marca, duhovna obnova, ki jo je vodil g. Jože Bokalič CM.

Žene in dekleta so za cvetno nedeljo spletle butarice. Na cvetno nedeljo je bil slovesen blagoslov butaric in oljk ter slovesna procesija po vrtu. Mladci in mladenke so pod vodstvom Anke Smole Kokalj barvali pirhe. Na velikonočno nedeljo je bila slovesna sv. maša, ki jo je daroval g. župnik Franci Cukjati, mladina pa je vodila petje. Po sv. maši je bil v gostinskem prostoru velikonočni zajtrk, ki so ga pripravile žene odseka ZSMŽ.

V SAN JUSTU so imeli slovesno sv. mašo v stolnici. Daroval jo je pater dr. Alojzij Kukovica. Slovesnost praznika je povzdignil Mešani pevski zbor pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar, ki je prepeval velikonočne pesmi.

Po sv. maši so vsi verniki odšli v Dom k akademiji. Predsednica Našega doma ga. Mici Malavašič Casullo je vsem navzočim voščila blagoslovljene praznike. Sledila so voščila vseh predstavnikov organizacij, ki delujejo v Domu. Zbor odseka ZSMŽ je pod vodstvom Anice

Mehle zapel: Pozdravljen danes bodi in Jezusu pušeljček. Mešani pevski zbor pa Kristus je vstal in življenje novo se budi. Otroci in skupina mladih v narodnih nošah so recitali poezijo velikonočne vsebine. Akademijo sta pripravila Mirjam Oblak in Blaž Miklič. G. Tone Oblak je naslikal novo sliko Vstalega Zveličarja; za luči in zvok so poskrbeli Marko in Luka Štrubelj, Erik Oblak in Aleks Puntar. Sledil je velikonočni žegen pri pogrnenih in okrašenih mizah. Mladine je pripravila pirhe, žene pa so spekle potice.

OBČNI ZBOR DRUŠTVA SLOVENSKA VAS je bil v nedeljo, 16. marca, v Hladnikovem domu. Najprej je podal svoje poročilo tajnik Franci Rozman. Sledilo je poročilo blagajničarke Rotije Grbec. Gospodar Pavel Jemec je poročal o pridobitvah v preteklem poslovnem letu, posebej je treba omeniti Baragov spomenik. Poročali so še kulturni referent Peter Rot, športni referent Franci Urbančič, knjižničarka Zalka Virč in voditeljica Baragove šole Lucijana Servin Čeč. O delovanju mladine je poročala Klavdija Rozina, o upokojencih pa Mari Urbanija. Končno je spregovoril še predsednik Ciril Jan, ki se je zahvalil za pomoč in sodelovanje. V imenu nadzornega odbora je Marta Šmalc odobrila delovanje odbora.

6. aprila so nadaljevali občni zbor in izvolili novi odbor: predsednik Vinko Glinšek, podpredsednik Franci Rozman, tajnik Peter Rot, blagajničarka Franka Požes, gospodar Pavle Jemec, gradbeni referent Andrej Nabergoj, kulturni referent Ciril Jan, športni referent Mirko Guzelj, knjižničarka Zalka Virč; odborniki: Marko Zorko, Marjetka Mehle, Pavle Novak in David Rot; njihovi namestniki: Vinko Sušnik, Boris Rot, Marjan Grbec in Friderik Cerar; nadzorni odbor: Franci Urbančič, Kristina Grbec in Stane Jemec ter njihovi namestniki: Klavdija Rozina in Franci Zabukovec.

V zavodu Sagrada Familia v Francisco Álvarez (Moreno) sta se poročila 16. decembra lani AGUSTINA ROTONDI in MARTIN MOČNIK. Čestitamo!

V ponedeljek, 24. marca, so se **MLADCI IN MLADENKE SREČALI V NAŠEM DOMU V SAN JUSTU**. Najprej so se z molitvijo priporočili Bogu za lep dan. Gledali so film o taborjenju v Mendosi; nato so se igrali po skupinah. Igre sta pripravila prof. Jure Urbančič in Matjaž Marušič. Potem so se dekleta pomerila v odbojki, fantje pa v nogometu. Med dvema ognjema so se igrali skupno. Lakoto so si potešili z dobrimi picami. Ob koncu so se zahvalili Bogu za lepo preživeti dan. Ga. Emi Urbančič se je zahvalila za dobro voljo in sodelovanje. Mladi so se razšli z željo, da bi se tak dan kmalu ponovil.

V soboto, 29. marca, so imeli **NA PRISTAVI KONCERT**. Solist **MARKO FINK** jih je razveselil s sledečimi pesmimi: Pod oknom; Dedek Samorog; Oj rožmarin; Prestame tu pañuelito; El sampedrino; El ceibo, ceibo, suñandi; Jacinto Chiclana; Sva z ljub'co na jarmah hodiva; Jez pa'no siseco mam; Oj, te mlinar in Kje so tiste stezice. Na klavirju ga je spremljala ga. Anka Savelli Gaser. Sledil je intervju z Maruško Klemenčič in Dominikom Oblakom.

Sceno je pripravil Andrej Golob, Kristijan Kopač je poskrbel za zvok.

sweet charriot; Škrjanček poje; Por un viejo muerto; V Gorenjsko; Dekle na vrtu; Viva Jujuy. Tako so na Pristavi doživeli kar dva koncerta.

55. MISIJONSKA VELETOMBOLA je bila v nedeljo, 30. marca, v Slovenski vasi pod geslom »Vsi za vse slovenske misijonarje«. Ob 11.30 je bila sv. maša v cerkvi Marije Kraljice, nato pa skupno kosilo. Ob 15. uri so začeli s klicanjem števil. Veliko rojakov se je odzvalo povabilu. Glavni dobitek, osebni računalnik, je zadel g. Stane Snoj, podaril ga je misijonarju Lovru Tomažinu, ki deluje v Zambiji.

DEKLIŠKI ZBOR MILINA V MIRAMARU. Po poslovilnem koncertu na Pristavi so dekleta odpotovala v Miramar, kjer so imela koncert v petek, 4. aprila, v cerkvi San Andrés Apóstol. Koncert so organizirale žene odseka ZSMŽ pod vodstvom gospe Kristine Marolt Jelenc. Slovenci iz Miramara so dekletom navdušeno ploskali, saj še nikoli niso bili deležni slovenskih koncertov.

V soboto so dekleta odpotovala v Mar del Plato, kjer so nastopila v Oratorio Instituto Inmaculada Concepción Saturnino Unzué. Zbor prepeva v glavnem slovenske pesmi, pa tudi argentinske, angleške in latinske. Vodi jih prof. Marjana Jelenc Petrocco. Na turneji jih je spremljala ga. Mojca Prešeren Jelenc.

Ob odlični domači večerji so rojaki zaključili večer.

V nedeljo, 30. marca, pa jih je presenetil **DEKLIŠKI PEVSKI ZBOR MILINA** pod vodstvom prof. Marjane Jelenc Petrocco. Pred svojo turnejo v Miramar so dekleta pripravila lep koncert in zapela sledeče pesmi: Mati zakliče; Swing low,

PERPETUM JAZZILE je slovenska vokalna skupina, ki je **PRIŠLA NA TURNEJO V ARGENTINO**. Nastopili so v torek, 1. aprila, v dvorani ND/Ateneo v Buenos Airesu. Koncert so imeli tudi v Našem domu v San Justu, v mestu Paraná in v Rosariu. Potovali so tudi v Brazilijo, kjer so nastopili v Sao Paulu in Río de Janeiru.

Republika Slovenija predseduje letos Evropski zvezi. **VELEPOSLANIŠTVO RS V BUENOS AIRESU** je 3. aprila **ORGANIZIRALO KULTURNO SREČANJE V GLEDALIŠČU COLISEO**. Na slavlje je povabilo zastopnike argentinske vlade, diplomatska predstavništva in celotno slovensko skupnost. Vse zbrane, ki so napolnili veliko gledališko dvorano, je v španščini in slovenščini pozdravil veleposlanik RS prof. Avguštin Vivod. V španščini je razložil smer, ki ji sledi Slovenija v času predsedovanja. Po govoru se je začel kulturni program. Najprej je zapel Mešani pevski zbor San Justo pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar. Podarili so nam sledeče pesmi: Domovini (Benjamin Ipavec), solist Marko Fink; Dajte, dajte (Aldo Kumar); Venci beili (Alojz Srebotnjak). Sledil je nastop komorne skupine Camerata Bariloche, ki je predstavila glasbo ljudskih plesov posameznih slovenskih pokrajin: Koroške, Štajerske in Primorske. Solist Marko Fink je s klavirsko spremljavo zapel: Pod oknom (Kamil Mašek); Mesec v izbi (Anton Lajovic) in Pojdem na prejo (Fran Gerbič). Sanjuški pevski zbor je zapel Marko skače (Samo Vremšek) in Polje, kdo bo tebe ljubil (Alojz Mihelič). Camerata Bariloche je zaigrala Istrske suite (Aldo Kumer). Marko Fink je nato zapel Jesenska pesem (Alojz Geržinič) in Kmetiška (Stanko Premrl). V zadnjem delu programa je sanjuški zbor zapel Planinsko (Anton Foerster); Pesem o rojstvu (Luka Kramolc) solist Marko Fink; Triglav (Josip Flajšman). Program je zaključila Camerata Bariloche z drugim delom galske narodnih plesov. Na vrsto so prišle Bela krajina, Rezija in Prekmurje. Občinstvo je vse nastopajoče nagradilo z burnim ploskanjem. Za zaključek so vsi navzoči in tudi občinstvo zapeli Kje so tiste stezice. Pesem je mogočno

odmevala po dvorani tujega mesta – neminljiva Slovenija.

OBČNI ZBOR V SLOMŠKOVEM DOMU.

Vodil ga je predsednik Doma Marko Selan. Najprej so se v molitvi spomnili vseh pokojnih članov. Sledila so poročila odbornikov: tajnica Marjana Poznič Mazières, blagajnik cont. Miha Bokalič; gospodar Aleks Kastelic; za odsek ZSMŽ Metka Erjavec Tomazin; za Slomškovo šolo Mateja Hribar Šmalc; mladinski referent Toni Javoršek in voditeljica mladcev Anka Smole Kokalj. Predsednik Marko Selan je poročal o dejavnostih v Domu. Dr. Boris Štrfček je potrdil delo odbora. Pri volitvah so bili izvoljeni na izpraznjena mesta naslednji: Toni Javoršek; Andrejka Kinkelj; Metka Erjavec Tomazin; Veronika Javoršek; cont. Gregor Hribar in dr. Boris Štrfček.

SESTANEK VISOKOŠOLCEV V SLOVENSKI HIŠI je bil v soboto, 5. aprila. Govoril jim je g. Jože Novak o zanimivi temi: Problematika Kosova.

ČLANSKA VEČERJA V SLOMŠKOVEM DOMU je bila v soboto, 5. aprila. Dvorano so krasile slike Andreje Quadri Brula. Vse navzoče je pozdravila podpredsednica Doma prof. Neda Vesel Dolenc, nato pa še predsednik Marko Selan. Kulturni del večera je bil nastop basbaritonista Marka Finka ob spremljavi gospe Anke Savelli Gaser. Zapel je sledeče pesmi: Luna

VABILO

Vse rojake vabimo, da dostavijo na uredništvo naše revije (v Dušnopastirsko pisarno ali po E-pošti na dušno_pastirstvo@ciudad.com.ar) fotografije z družinskih slovesnosti in obletic: krstov, porok, zlatih porok pa tudi umrlih sorodnikov. Fotografije je treba opremiti vsaj z najnujnejšimi podatki. Rojaki imajo možnost, da ob jubilejih svojih sorodnikov ali njih smrti v spomin kaj napišejo. Vse to objavljamo brezplačno tudi tistim, ki niso naročniki Duhovnega življenja in Božjih stezic.

sije; Kmetiška; Ded krivogled; Prestame tu pañuelito; Soy nacido en San Pedro; El ceibo; A Jacinto Chiclana; Pobič kot ti; Jaz pa eno sisenco mam; Oj te mlinar in Oj, rožmarin. Vsi navzoči so pevcu navdušeno ploskali. Vsi skupaj so še zapeli Kje so tiste stezice.

Sledil je sprejem novih članov Doma. Odbor je letos izročil priznanje za njihovo delovanje sledečim članom: Metki Debeljak Vombergar, Tonetu Javoršku in prof. Nedi Vesel Dolenc. Priznanje za delo v preteklem letu pa so prejeli: Marcelo Brula; inž. Miha Podržaj in Andrea Quadri Brula. Sledila je večerja v prijetnem prijateljskem ozračju.

V petek, 11. aprila, sta **ROŽMANOV DOM OBISKALA g. BOŽIDAR FINK** in njegov sin pevec **MARKO FINK**. Po ogledu doma je podaril stanovalcem prijetno presenečenje, saj jim je zapel več slovenskih pesmi. Skupno so zapeli še Kje so tiste stezice.

KOMISIJA VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE ZA PRIKRITA GROBIŠČA je **PRIŠLA V BUENOS AIRES** 11. aprila. Delegacijo sestavljajo Jože Dežman predsednik Komisije, Pavel Jamnik, višji kriminalistični svetnik, in zgodovinar prof. dr. Mitja Ferenc. Jože Dežman je predstavil temeljne dileme slovenskega 20. stoletja. Dr. Mitja Ferenc je govoril o odkrivanju in urejanju grobišč. Svetnik Pavel Jamnik pa o preiskavi povojnih pobojev. Predavanja so spremljali s projekcijo dokumentarnih fotografij. Najprej so odpotovali v **Mendoza**, nato pa so imeli srečanja z rojaki v Velikem Buenos Airesu. 15. aprila so bili v **Našem domu v San Justu**. V sredo, 16., so bili v **Slomškovem domu**, kjer jih je sprejela Andrejka Dolinar Hrovat. V četrtek, 18., so bili v **Slovenski hiši** na srečanju z

Komisija vlade Republike Slovenije za prikrita grobišča na predavanju v San Justu.
Foto Marko Vombergar

Zvezo slovenskih mater in žena. Pozdravila jih je gospa Pavlina Dobovšek. V petek, 18., so obiskali **Slovenski dom v San Martinu**, kjer so predavali na rednem sestanku odseka Zveze slovenskih mater in žena, ki ga je vodila gospa Polona Makek. V soboto, 19., je komisija odšla v Slovensko vas. Predavanje so imeli v **Hladnikovem domu**. V nedeljo, 20. aprila, so se srečali z rojaki na **Pristavi v Castelarju**. Po predavanju so bili povabljeni na kosilo, nato pa še isti dan odpotovali v Slovenijo.

MEDKRAJEVNI TURNIR V ODBOJKI, ki sta ga organizirali **SDO-SFZ**, je bil 12. in 26. aprila. Prvi krog so mladi odigrali v San Martinu, drugega pa v San Justu. Pri dekletih si je pridobila prvo mesto ekipa iz San Martina; pri fantih pa moštvo iz San Justa.

RAST XXXVII. in njihovi starši so v soboto, 12. aprila, **ORGANIZIRALI DRUŽABNI VEČER V NAŠEM DOMU** v San Justu. Po okusni večerji je sledila zabava. Igral je Slovenski instrumentalni orkester in D.J.

42. OBČNI ZBOR NA PRISTAVI je bil v nedeljo, 13. aprila, po sv. maši. Vodil ga je predsednik društva Slovenska pristava, Edvard Kenda. Po molitvi za rajne so sledila poročila odbornikov: tajniško Metka Gaser Kopač; blagajniško Nejko Skubic; kulturno Matjaž Čeč; mladčevsko Valerija Mele; folklorno Majda Ma-

Levo: Gradnja na Pristavi - Desno: Občni zbor na Pristavi. Foto Matjaž Čeč

ček, mladinsko Jožko Rožanec; gospodarsko Edvard Kenda; odseka ZSMŽ Marta Križ Golob; šolsko Anka Savelli Gaser in versko pater dr. Alojzij Kukovica. Član nadzornega odbora Frank Klemenčič je potrdil delo odbora in predlagal razrešnico. Predsednik Edvard Kenda je povedal nekaj misli o opravljenem delu in načrtih za prihodnost. Po zaključni molitvi je sledilo skupno kosilo.

V četrtek, 24. aprila, je bil **42. OBČNI ZBOR ZVEZE SLOVENSКИH MATER IN ŽENA V SLOVENSKI HIŠI**. Vodila ga

je predsednica gospa Pavlina Dobovšek. Predstavnice posameznih odsekov so podale poročila. Enako tudi odbornice Zveze.

61. OBČNI ZBOR DRUŠTVA ZEDIJENA SLOVENIJA je bil v nedeljo, 27. aprila. Vodila ga je predsednica društva ga. Alenka Jenko Godec. Po molitvi so sledila poročila odbornikov: tajniško Tone Mizerit, blagajniško ga. Tonči Vesel; kulturni referent Andrej Golob; mladinski referent Stanko Jelen; voditeljica šolskega referata Ani Klemen; za Srednješolski tečaj

ravnateljica prof. Neda Vesel Dolenc; za tiskovni referat ga. Pavlina Dobovšek. Končno je podala svoj referat še predsednica ga. Alenka Jenko Godec. V imenu nadzornega odbora je dr. Katica Cukjati odobrila delo odbora in predlagala razrešnico, kar so vsi navzoči s ploskanjem odobrili. Volitev ni bilo, ker odboru poteče mandat šele prihodnje leto. Pri slučajnostih so člani govorili o Federaciji. Z molitvijo je predsednica zaključila občni zbor.

Obisk škofov v Medžugorju v letu 2007

V tem letu je Medžugorje obiskalo tudi dvanajst škofov iz 9 držav in 4 kontinentov: To so bili: Februarja Esteban Karlič, upokojeni nadškof Paraná in nekdanji predsednik škofovske konference Argentine. – Aprila mons. Claude Frikart, upokojeni pomožni škof v Parizu, ki je prišel s skupino francoskih romarjev in se je še posebej srečal z vidkinjo Vicko. – Maja mons. Bernardo Cazzaro, upokojeni škof nadškofije Puerto Montt (Čile), in mons. Boulos

Emile Saadé, maronitski škof škofije Batroun (Libanon). – Junija, za obletnico prikazovanj sta obiskala Medžugorje dva škofa: Emilio Ognénovich, upokojeni nadškof iz Mercedes-Lujána v Argentini in mons. Gevarghese Divannasios Ortathengil iz škofije Battery v Indiji. Mons. Ognénovich je prišel s skupino romarjev iz Argentine, mons. Ottathengil pa z romarji iz Švice. Za oba je bilo to že drugo romanje v Medžugorje. – Julija so bili v Medžugorju trije škofje: mons. Sebastian Thekethecheril, škof škofije Vijayapuram v Indiji, se je udeležil mednarodnega seminarja za duhovnike. Za mons. Luigija

Bommarita, upokojenega nadškofa Catanije v Italiji je bil to že tretji obisk Medžugorja. Tretji je julija obiskal Medžugorje mons. Joseph Leo Charron, upokojeni škof škofije Des Moines v Združenih državah Amerike. – Avgusta je že tretjič sodeloval na festivalu mladih mons. Domenico Sigallini, škof iz Palestrine. Tudi mons. László Biró, pomožni škof iz Kalocsa-Keeskemét na Madžarskem se je udeležil festivala mladih, in to kar s 1000 mladimi Madžari. – Septembra je obiskal Medžugorje mons. Brendan Oliver Comiskey, upokojeni irski pomožni škof najprej v Dublinu in nato v Fernsu.

malo za šalo...

TOLSTOJ

Na koncertu sta pred Tolstojem sedeli dve dami, ki sta ves čas živahno klepetali in motili sosede. Med pogovorom vpraša ena izmed njiju sosedo:

»Ali si ti že kdaj poskusila poslušati koncert z zaprtimi očmi?«

Tolstoj, ki ga je klepetanje motilo, je izrabil priložnost in vprašal:

»Oprostita, spoštovani dami, ali sta kdaj poskušali poslušati koncert z zaprtimi usti?«

+

ARISTIP

Filozof Aristip iz Cirene je bil Sokratov učenec. Neki človek se mu je pohvalil, da knjige kar požira.

»Niso bolj zdravi tisti, ki več požirajo, temveč tisti, ki bolje prebavljajo,« mu je pojasnil Aristip.

+

BERGSON

Filozof Henri Bergson, ki je spi-

sal znano knjigo o smehu, je pripovedoval, kako smešnica deluje na razne narode:

»Anglež se ji smeje trikrat: prvič iz vljudnosti, drugič, ko mu jo razlože, in tretjič, ko jo razume. – Nemec se smeje dvakrat: prvič iz vljudnosti, drugič, ko mu jo razlože. Da bi jo kdaj razumel, o tem ni govora. – Francoz se smeje enkrat, ker takoj vse razume. – Amerikanec se ne smeje nikoli, ker je smešnico že zdavnaj slišal.«

+

SMITH

Ko je ameriški politik Alfred Smith med volilnim bojem za položaj guvernerja New Yorka stopil na govorniški oder, se je zaslišal glas iz množice:

»Povej vse, kar veš, pa ne bo dolgo trajalo!«

»Povedal bom vse, kar veva oba, pa govor ne bo nič daljši,« je odgovoril Smith.

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Nočem biti delničar države, ki se utaplja v rdečem morju.
- Nočem v zgodovino, dokler ne gredo nekateri ven.
- Notranji sovražnik vedno pride od zunaj.
- Nova parola: kapitalisti vseh držav, združite se!
- O svobodi govorijo največ tisti, ki nas zatirajo.
- O tem, da smeš imeti pri nas drugačno mnenje, imam drugačno mnenje.
- Ob osvoboditvi smo prišli ob svobodo.
- Oblast se najlaže izmuzne iz čistih rok.
- Obračajo se po vetru, dokler jih ne bo odnesel vihar.
- Od zgoraj je veliko lažje priti na vrh kot od spodaj.
- Odpustite jim, saj dobro vedo, kaj delajo.
- Opozicija ne potrebuje reform, saj je vedno v formi.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVIIJA - Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo

Direktor: mons. dr. Jure Rode - Urednik: arh. Jure Vombergar - Članica uredniškega odbora: Metka Mizerit - Tehnični urednik: Stane Snoj - Oblikovanje in prelom: Rozka Snoj - Ramón L. Falcón 4158, C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - E-mail: dusno_pastirstvo@ciudad.com.ar - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - Tisk: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 C1289ABJ Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4301-5040 - E-mail: info@vilko.com.ar

POVERJENIKI: ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. - ZDA: Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA - ITALIJA: Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia - Gorica: Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. - AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA: ARGENTINA: po raznašalcih: \$100; po pošti: \$115 - Bariloche: \$110 - OBMEJNE DRŽAVE: DŽ+BS: USD 90; brez BS: USD 65 - AMERIKA: DŽ+BS: USD 110; brez BS: USD 75 - EUROPA: DŽ+BS: €100; brez BS: €70; OSTALE DRŽAVE: DŽ+BS: USD 120; brez BS: USD 80. - Pošiljanje po več izvodov skupaj zniža poštno stroške - Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Duhovno življenje izhaja s podporo Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu RS

Kamor so šli oni, gremo tudi mi!

– Albin Magister..... 129

Mrtvi živim! 132

Umetniška ustvarjalnost in Duh

– Tomáš Špidlík 133

Nameni Apostolata molitve 134

Moč molitve – p. Lojze Bratina 135

Prvi rimski mučenci – Silvester

Čuk 136

Kot živa monštranca – Pater Pij 137

Blagor lačnim – Sveti Avguštin

nas uči 138

Nekaj besed o spovedi in

spovednikih – s. Favstina Kowalska 140

Vprašujete – odgovarjamo –

Lojze Kukovica 134

Svetniški kandidati – Iz revije

Ave Maria 145

Duhovni šopek iz rožnih vencev

za Mater Marijo 145

Molitveno srečanje pred podobo

sv. nazareške družine 145

Gostovanje Gledališke skupine

Slomškovega doma po Sloveniji

– GSSD 148

Odkritosrčna daritev v družini

– Primož Krečič 150

Biserna poroka Ivana Cukjati in

Katarine Močnik 151

Polje, kdo bo tebe ljubil... –

Ernest Hirschegger 153

Duhovno življenje je objavilo –

Jure Vombergar 155

Iz naše kronike – Metka Mizerit 156

Gledališka skupina Slomškovega doma
v Sloveniji – Foto GSSD

Gledališka skupina
v Predosljah

Prvi gledališki nastop je bil na Podbrezjah

Gledališka
skupina
na Radiu
Slovenija

Veleposlaništvo RS v Buenos Airesu
je pripravilo odmevno kulturno srečanje v
gledališču Coliseo.

Foto Marko Vomberger

La Vida Espiritual

Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovena. Director: Mons. dr. Jorge Rodríguez.
Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires - Argentina - Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 90-877
Impresión: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 - C1289ABJ Buenos Aires - Argentina

Correo
Argentino
Suc. 7 Bs. As.

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 6395
TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 2560